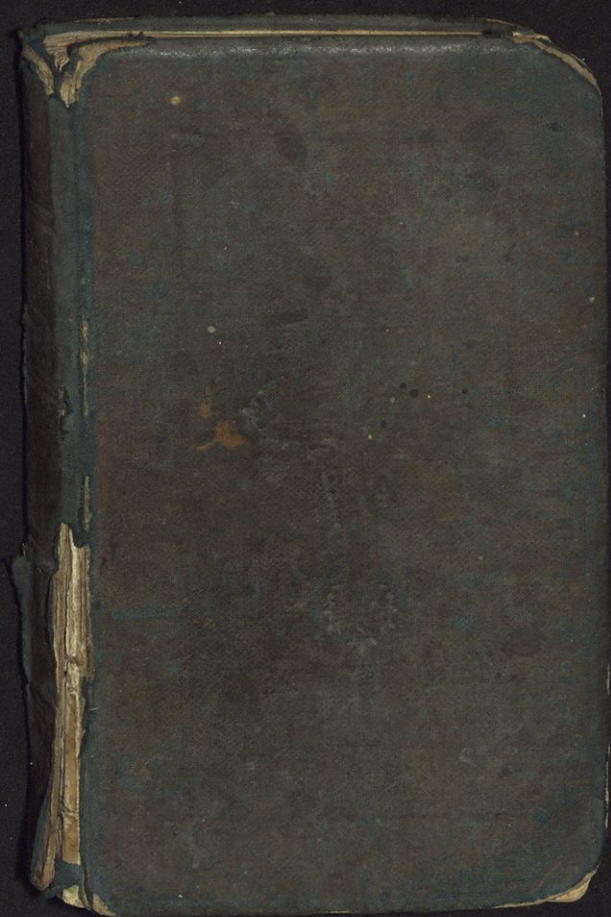

J. S.

Francesca Sames

Franziska Sames

Franziska

Sames

Stahlf. v. der Kautner in Wien.

S. Moysius Gonzaga S. I.

Sheft Nedel
poboshnosti
v zhaft svetiga
Alojsa od Gonzaga.

Svetiga Alojsa shivljenje, premishlo-
vanje nja shivlenja, litanije ino pesem.
Molitva juterna, vezherna, masna, sa
spoved ino sa sveto obhajilo.

Po nemsko spisal,
Dr. Alois Schlör;

poslovenil
P. Plazidus Javornik.
Treki Natif.

S dopustbenjom visoke zhasli naj vredneshega gna-
dlivega firshita gospoda Romana, sekovskega shkofa.

V Gradzi 1849.

Na prodej per Josef়u Sirola, bukvovesu.

650 709 388

Kako.

sveta Magdalena od Pazaris

pohvali

, angeljskiga Mladenzha

Alojsa.

O kak veliko slavo (zhaft) ima Alojs Ignacijov
sin. Rada bi po zelim svetu hodila ino pravila:
Alojs sin Ignacija je velik svetnik. Rada bi vsa-
kimu njegovo slavo pokasala, naj bi Bog po njem
hvalen bil. V veliki zhafti je, ker je Bogu shivil
. . . bil je Alojs ljudem nesnan muzhenz (mar-
ternink). O kak mozhna je bila njegova ljubesen
na semli! Sa to se sdaj veseli v nebesih per Bogu
v popolnoma ljubesni.

2021/11317

Predgovor.

Šest let je fveti Alojs v Jesuitarfkim redu menih shivel, ino ravno le te leta so vsrok fhestnedeljke vodbe (fhestnedeljfkiga opravila) ki jo v zhaft fvetiga Alojsa opravljamo. De bi verni kristiani, posebno pa mladi, kterim so Alojsa, kedar so ga fvetnika povsdignili, pomozhnika (patrona) dali, sa le to vodbo v zhaft tega angeljskiga mladenzha, ino lepiga isgleda zhiftofti, vneti bili, so papesh Klemen XII. popolnoma odpustek sa vfako teh fhest nedel dodelili. To vodbo opravljaj v zhaft fvetiga Alojsa, alj fhest nedel pred njegovim godam (prasnikam), ali pa ob drugim zhafi leta (vender fhest saporednih nedel). K sadoblenju teh odpustikov je potrebno, vfako teh fhest

nedel se s grivanim ferzam spovedati, presveto refhnje Telo ponishno prejeti, ino druge radovoljne poboshne dela (kakor so: premishlovanje, molitve ino druge dobre djanja) v zhaft fvetiga Alojisa opravljati. Tudi dan godu (prasnika) fvetiga Alojisa, to je **21. Roshenzveta**, vsi tisti verni kristjani popolnoma odpustek sadobé, kateri se na ta namen svojih grehov spovejo, presveto refhnje Telo vredno prejmejo, po namembi fвете zerkve molijo, ino se per poboshnim opravili snajdejo, kteriga njih zhaftitliv fhkof prasnovati sapovejo, na kaki dan leta in na kakimu kraji bodi.

Shivlenje

svetiga

Alojsa od Gonzaga

is Jesuitarfkiga reda.

Sv. Alois Gonzaga je bil v Lombardiji na Lashkim doma. Njegov ozhe Ferdinand je bil kneš Rimfkiga zefarstva in mesta Kastiljone. Bil je sv. Alojs tud blishni shlahtnik Mantovfkiga vajvoda. Njegova mati Marta je bila hzhér Taneta Santeno gospoda na Sheri Piemonteske deshele. Marta je bila nekdej shlahtna dvorkinja per Isabeli, rojeni na Franzofkim, ino gospe Filipa II. Shpanjolfkiga kralja. Ravno na tem kralevim dvori je tudi shlahtni gospodknes Kastilionfki shivel, ino se veselil kralove milosti. Marta je tukej prav brumno shivela; kedar flishala, de jo hozhe Ferdinand snubiti, je veliko molila, de bi ji Bog svoio volio rasodél, in se je v poboshnim dianji trudila, vredna postati boshjiga blagoflova. Po le ti molitvi je pervolila, se omoшит, ino je prečela sv. sakonfki sakrament v veliki ponishnosti. Potlej se je vernila s svojim mosham na Lashko, kjer ga je Shpanjolfki kralj sa svojiga dvorniga kluzharja in nadvoivoda svoje Lashke vojske isvolil.

Kneshinja je serzhno shelela dobiti sina, ki bi ga posvetila boshji flushbi. Bog je njeno

profhnjo vflifhal. Na Kaftiljonfkim gradu v Breſhjanſki ſhkofiji je bil rojen naſh ſvetnik 9. dan fuſhza 1569. Vilhelm Mantovſki vojvoda je bil kerſtni boter, ino ga je Alojsa imenoval. Kedar je otrok nekoliko pameti kaſal, ga je brumna mati uzhila ſv. krish narediti, ino ſvete imena Jeſuf in Maria ſrezhi. Materno opominovanje ino iſgled ga je ſgodno napelvalo, Boga ſe bati, in ga ljubiti. She mladenzhka ſo doſtikrat vidili ſamotniga, ki je v poſebni poboshnoſti molil. Kdor ga je v taki gorezhi molitvi vidil, bi ga bil rajſhi angelza, kakor vmerjozhiga zhloveka imenoval. She ſdaj je on ſiromake in reveshe poſebno ljubil.

Njegov ozhe ſi je hotel korajſhniga vojſhaka iſrediti. Satorej mu je vedno majhino ino otrokam permerjeno oroſhje v igrazho ponuja. Ozhe Ferdinand ga ſ ſeboj vsame, de bi mladenzh vidil tri jeſere Laſhkih vojſhakov, ki ſo ſe per Kaſalſkim meſti vadili. Pazh ſe je veſelil ozhe, vidivſhi ſina, ki je korazhil pred vojſko ſ majhino ſulizo. Neke meſze je Alojs tukaj oſtal, ino ſe je kmalo nekterih neſpodobnih beſed navadil, ki jih je srekoval, pa ne ſaſtopil. Bil je ſhe le ſedem let ſtar. Njegov uzhitel mu rezhe, de ſo te beſede neſpodobne, in Alojs ſe je rozhno pobolſhal. Odfihmal je ſklenil, ſe nikol vezh druſhiti ſ takimi, ki boſhje ime po nemarno imenujejo. Leta napaka podletniga (nedoraſheniga) mladenzha ni bila velika pregreha, vender je jo objokoval vſe ſvoje ſhivne dni. Vedno ſi jo je ozhital, ino ſe ſovolj nje globoko ponishoval pred Bogam. Sedmo leto je

iménoval zhaš svojiga spreobernenja, ker je v tem sazhel samo Bogu flushiti. Kedar je v Kaštiljanfko mesto nasaj prišhel, je terdno fklenil, dukovfko opravilo v zhašt Mariji devizi, sedem pokornih pešem, (psalmov) ino vezh drugih molitev klezhe vřak dan moliti. Opravilo teh molitev je řv. Alojs do konza shivlenja spolnoval, ino nobena rezh, tudi huda bolesen ga ni mogla od te poboshnosti odverniti. Kedar ga je mersliza (řhtertiza) ofemnajřt meřzov trefla, ni opuřtil teh opravil; samo řvoje řluge (pořle) je vezhkrat povabil s njim moliti navadne molitve. Kako je bil zhřt ino poboshen to le kaře: Njegovi duhovřki ozhetje, imel je njih řhtir, meř tem kardinala Belarmina, ino drugi moshje, ki řo njegovo řerze popolnoma posnali, řo po Alojsovi řmertí terdili, de on v zelim shivlenji nikdar ni řmertno greřhil.

V ofmim leti ga je ozhe s bratam Rudolfam vřed v Fiorenzo pořlal, de bi ře Tokanřkimu nadvajvodu Franzu od Medizis perporozhila. Naj bi ře tukej nauzhila Lařhkiga in Latínřkiga řesika, ino drugih řvořimu řtanu potrebnih rezhi. Alojs ře pa ni samo pořvetnih rezhi uzhil; amřak bral je tudi shivlenje řvetnikov s tak gorezhimi řheljami, de je pořtem Fiorenřko mesto mater řvoje brumnosti navadno imenuval. Kedar je bukve od řkrivnosti řvetiga rořhenkranza, ki jih je duhovřki ozhe Gařhpar Baortes řpiřal, v roke dobil in prebral, je sazhel řhe řkerbnejřhi zhařtiti devizo Marijo. Odfřhmal je tudi zhřtořt tako řjubiti sazhel, ino ře je v ti zhednosti tako vadil, de je pořlej vřř zhař svojiga shivlenja

fkufhnjave meša frezhno premagoval. Le to lepo zhednost si je ohranil, ker je vedno molil, snotranje in svunanje fkufhnjave odganjal, ino se vseh perloshnost greha ogibal. On je dobro vedil, de je naš vseh zhifost v nevarnosti, in de se moramo truditi, vse odverniti, karkol bi zhifte ferza lahko ognufilo. Bil je preprizhan, de zhifost dufhe je rosha, ktera lahko obledi; je ogledalo (shpegel) ktero, ako se ga le dotakneš alj v vanj dihneš, se hitro rosi in otemni. Satega voljo si je persadeval, svoje ozhi krotiti, ino nobeni ofobi (perfhoni) shenfkiga spola, tudi ne shenški svoje rodovine (shlahte) v obras pogledati. Tistimu, ki ga je savolj tega drashil, je odgovoril, de je bojezhe narave (nature).

Tudi njegova pohlevnost je bila hvale vredna: nikol ni svojim slugam po gospodfko sapovedal; ampak jih je profil, naj bi to alj uno sturili. Urnejši je bogal besedi, kakor kak novinz v Klofhtri. Svoje predpostavlene je posebno zhaftil, in med tem nar bolj svojiga uzhitela Franza Tuzhijo.

Zhes dve leti sta shlahtna mladenzha v Fiorenzi shivela, potlej sta mogla iti v Mantavo k nadvajvodu Vilhelmu Gonzaganfkimu, ki je nju ozheta sa svojiga namestnika v Monferatu postavil.

Alois je sapustil mesto Fiorenza v listopadu 1579. V dvanajstim letu je she sklenil, kneshtvo Kastiljanfko svojimu bratu Rudolfu pustiti, ktero je od Zesarja dobil. Naš svetnik se je bolj trudil, vse vesila tega sveta rastergati, kakor se navadni ljudje pezhajo bogastvo ino zhaft perdobiti. Vsim veselji se je odpove-

dal, ki od konza mika, potlej pa shaloft in britkoft pernefe, ino nepokojno veft napravi. Samo to, kar zhlovefhko dufho refnizhno rasvefeluje, je on sa pravo frezho dershal, ino se trudil sadobiti. Po neki bolesni je Alojs vedno bolehaval, savolj tega je samoto ljubil, ino se je lahko isgovarjal, pofvetnimu in hru-mezhimu vefelovanji se odtegniti, kedar fo ga k takimu vabili. Malokdaj je jifpo sapustil, in je rad bral shivljenje fvetnikov, alj druge poboshne bukve. Ravno tako te tudi shivel v Kaftiljonfkim meftu, kamor fo mu ozhe dovolili, de gre. Njegovi pofli fo zhudezhi vidili, kak je fkos vezh ur zhes dan v premifhlovanje samaknjen bil. Doflikrat fo k njemu prifhli, ki je pred fvento boshjo mantro (fvetim krisham) klezhal, ino je bil tako v Boga samifhlen (samaknjen) kakor de bi ne shivel na semlji, ampak v nebefih se vefelil. V ti samoti je on miloft (gnado) prave molitve sadobil, bres de bi se bil od kakiga uzhenika moliti vadal. K le ti molitvi se je vedno pripravljaj v zhiftoti ferza in poboshnosti dufhe. Premifhloval je tudi zeledni zhdudno odrefhenje zhlovefhkiga rodu, ktero nam je boshja previdnost po fvetih fkrivnostih nafhe vere podelila. V tem premifhluvanju je obzhutval neisrezhene nebefhke fladkofti. Kedar kolj je na vfigamogozhniga in dobrotliviga Boga miflil, ni mogel fols dershati, s kterim mu je boshja ljubesen ozhi napolnovala. V takim dufhnim vefelji je enkrat sagledal bukve premifhluvanja, ki jih je duhovfki ozhe Kanisi fpifal, ino je tudi bral neke lifte, ki fo jih Jesuitarji is Indie poflali. To ga je po-

febno vnelo v Jesuitarfki red stopiti, de bi loshej sa svelizhanje duh fkerbel. Tudi je opominval otroke, posebno revnih starifhov, de bi se potrebnih refniz kerfhanfkiga nauka nauzhili, in fam jih je nje vezhkrat uzhil. Od Boga je stako poboshnostjo govoril, de fo se zlo priletni in uzhenil ljudje nad njim zhudili.

V leti 1580 je sv. Karel od Boromeje v papeshovim imeni v Breshjanfko mesto prišel, in na dan svete Marije Magdalene pridigoval. Kaftiljonfki knes in drugi visoko zhaftitljivi gofpodje fo ga profili, de bi se neke dni na njih grajfhinah pomudil; pa saftonj, fhe prebivati ni hotel per njih, ampak ftanoval je navadno na svojih potah v farovshih. Gonzaganfki Alojs, fhe le dvanajft let ftar, je fhel vender per ti priloshnosti v Breshjanfko mesto, boshjiga mosha blagoflov sadobit. Sveti Kardinal se je mozžno veselil in zhudil, kedar je is kratkih besed mladenzha fposnal, kako veliko miloft (gnado) mu je she Bog podelil. On mu rezhe, naj bi se k svojimu pervimu obhajilu vredno perpravljal, ino vezhkrat presveto refhno Telo prejel, tudi ga je poduzhil, kako se ima blishati temu fvetimu opravilu, de boshje milofti (gnade) vreden postane. Slednizh ga je opominjal kako se more sadershati per drugih boshjih flushbah. Vse, kar mu je sv. Karel Boro-mejfski vkasal, je on natanko spolnil, ino zhes vse ga je veselilo, de je fvetiga mosha vidil. Od tega zhafa je tak ferzhno v sv. sakrament refhnjiga Telefa samifhlen bil, de je vezhkrat per sv. mafhi, posebno po povsdigovanju v poboshnih folsah plaval. Tudi je

pri svetim obhajili mogozhno milost sadobival, in Svelizhar, ki ga je pod podobo kruha prejel je bil od sdej njegov edin tolash ino zela njegova ljubesen. V mesti Kasal, kjer je bil njegov ozhe — knes Kastiljonfki namestnik na Monferatu, je nash svetnik pogosto v Kapuzinarfko in Barnabitarfko zerkev molit hodil. V tedni se je trikrat postil. Ob petkih opoldne je sam sozhivje jedel, svezher pa majhno kruha. Drugi dni je tudi tako malo jedel, de so se zhudili, kako more shiveti. V postelji je diljo pod seboj imel, ino je ob polnozhi tud po simi k navadni molitvi vstajal.

V leti 1581 je Avstrianfka zesariza Marija, gospa Maksimiliana II. po Lombardfki v Shpanjolsko deshelo k svojimu bratu Filipi II. popotovala. Na ti poti jo je Kastiljonfki knes s svojim trem otrokami, to je: s eno hzhherjo in s svojima sinama Alojsam in Rudolfam spremoval. Oba so odlozhili sa dvorno flusbo per kralvizhu (prinzu Jakobu, bratu Filipa III. Alojs nash svetnik je sdej v shtirnajstim leti bil. Tudi v tem visokim tovarfhtvu se je Alojs, kakor poprej pridno uzhil, ino vse svoje molitve opravjal. Na svoje pozhutke je smirej zhul in sam sebe s postam tak oistro pokoril, de so dvorniki od njega rekli: mladi Kastiljonfki knes shivi kakor duh. Posebno koriftno je bilo sa-nj, ker je bral raslaganje od molitev v bukvah Ludovika od Granade. Terdno si je naprej vsel, vsak dan eno uro premishlovati; to premishlovanje je dostikrat she dalej terpelo.

Sdaj je sv. Alojs sklenil, svet sapustiti in v Jesuitarfki red stopiti, de bi sa isveli-

zhanje duſh ſkerbel ino ſhe bolj in loſhej zhaſt boſhjo pomnovſhil. Kedar je njegov ſpovednik pravi namen vidil, ga je poterdil v tem ſklepu. Povedal je tedaj ſvoj namen ſtarifham, in mati njegova ſe je poſebno tega iſveſelila; ozhe pa, ki je Alojſa k drugimu ſtanu odlozhił, ſe je raſferdil, ino ga je ſazhel ſ kaſenjo (ſhtrajſingo) ſato ſtraſhiti Mladenzh na to ponishno odgoviři, de mu je velika frezha, perloſhnoſt dobiti, ſavolj boſhje ljubeshi kaj terpiti. Kar je pa ozheta ſhe bolj raſdrashilo, je tole bilo: ki je miſlił, de ga hozhe ſin ſ tem od igranja in ſaprawljanja odverniti. Sakaj bil je Alojſov ozhe navajen igravez ino je v kratkim zhaſi veliko đnarjov neſpametno ſaprawil. Vidiſhi de ſin vſe igre ſanizhuje, ino ſgube đnarjov tudi ſa boſhje reſhalenje derſhi, ſi je to miſel ſhe bolj v glavi vterdil. Vender ſo prijateli ozheta pregovoriłi, de je privolił, kar je ſin ſhelil.

Sđaj je kralevi brat Jakob vmerł, in Alojſa Gonzaganſkiga od đvorne fluſhbe odveſal, ſato ſe je ſv. Alojſ v leti 1584 bres vſe ſkerbi na Laſhko vernil. Podal ſe je na ladjo ſ Ondejam Đorjam, ki ga je Španjolſki kralj ſa vajvoda ſvoje vojkke na morji poſtavił. V ladji ni perpułtił, de bi ga, kakor brata Rudolfa, fluſhabniki v ſlatim oblazhilo ſpremljovali. Na ti poti ſe je ſamo ſ Bogam veſelił, in je rad od boſhjih rezhi govoril. Kedarkolj je v kerzhmo (oſhtarijo) priſhel, je ſa majhno jiſpo proſil, kjer bi ſam prebi-val, ino Bogu bres vſe ſmote fluſhil. Po kloſhtrih, ki jih je objiſkava, je vſelej nar pred v zerkev ſhel, in tam ſvojo molitvo opravil.

Komej je v mesto Kastiljone nasaj prifhel, so she druge teshave nanj zhakale. Blishnja knesova rodovina (shlahta), med tej tudi en Kardinal in vezh fhkofov so hotli nashiga svetnika pregovoriti, naj bi od svojiga namena, duhoven biti, odstopil, ino v posvetnim stanu svojo rodovino (shlahto) zhaftil. Mladenzh je pa vender per svojim naprejevseti tako stanovit bil, de so mu neki tistih, ki so se od konza trudili, njega od duhovshine odverniti, sadnizh prav dali, ga zlo v njegovimu namenu poterdili. Alj ozhe je sazhel svoje pervolenje tajiti, ga na vse forte (vishe) saframovati, ino rasnih opravi ifkati, ki bi mladenzha na druge misli pripeljale. Ravnal je v ti rezhi, kakor drugi posvetni hudje, kateri svojih otrok pokliz ne premishlujejo, ampak na ravnost savershejo. Alojs je vse voljno terpel, she serzhneji molil in se hujshi pokoril. Bog je sadnjizh vse po njegovi volji obernil. Ozhetu so se vender enkrat ozhi odperle, ki je sinu perpustil, si stan isvoliti. Objel ga je po ozhetovo, in ga perporozhil vikshimu (generalu) Jesuitarjov Klavdiju aquaviva po imeni, kateri je Rimsko mesto sa kraj Alojsove poskushnje (noviziata) odlozhil. Ker je pa Alojsov ozhe p'evezh svet in kar je posvetniga ljubil, ni bil mosh besede, in mu je svoje pervolenje..sopet odrekel. Obdershal je fina devet mehzov v Milanu, in se trudil, kak bi ga na svet pervesal.

Potem je Alojs na ozheto vo povelje v Mantavo in Kastiljonsko mesto popotoval, pa vender vse to ni moglo Alojsoviga fklepa rasdreti. Taka stanovitnost je terdosferzhniga

ozheta toliko omezhila, de ní dalej poskufhal, ga od pokliza odvrazhati. Dal mu je svobodo (samofvojnost) s besedami: Moj sin! vdaril si mojimu ferzu ranu, ktera dolgo ne bo osdravila. Jes te ljubim, kakor ti saflushifh; bil si ti vupanje moje rodovine, ker pa vidim, de te Bog v drug ftan klizhe, te nozhem sader-shovati: pojdi kamor te Gospod klizhe, Bog daj de frezhno shivifh!

Alojs se je na to ozhetu s kratkimi besedami sahvalil, in se je, de bi dalj prizheozh nedelal njemu fhe vezhi teshav, naglo v svojo jifpo podal; kjer je Boga sa prejeto miloft hvalil in zhaftil. V listopadu leta 1585 je zefar Rudolfa, brata Alojsovga, sa knesa na Kaftiljoni v sprizhnimu pifmu poterdil. Kaftiljonfki prebivavzi (mestnizhani) fo veliko shalovali, ki fo flifhali, de jih bo Alojs na vselej sapuftil; alj mladenzh nje tolashi rekozh: de jih famo sa to sapufti, de bi loshej fvojo dufho isvelizhal, in jih opominja, naj bi tudi oni takih mifel bili.

Kedar je v Rimfko mesto prifhel, je nar poprej zerkve in nar imenitnejfhi poboshne kraje obifkal. Potem se je papeshu Sikftu V. perporozhil, in njemu nogo poljubil. Dan 21. listopada 1585 je v Jesuitarfki red v poskufhnjo ftopil v ofemnajtstim letu fvoje ftarofsti. Jifpa, v ktero fo ga peljali, se mu je dosdelo posemelfki raj, kjer bo lahko Boga bres smote zhaftil. Poln vefelja s prerokam rezhe: „Tukej je kraj mojiga pokoja, tega fim si svolil, kjer hozhem prebivati.“

Bil je nafh fvetnik prvi med vfim' novinzami v poboshnosti, ino framoval bi se bil,

ako bi jih nebil v ti premagal. Vse svoje tovaršhe je gorezhe ljubil, in sebe med vsemi sa sledniga dershal. Takih misel je bil do konza shivlenja. Mozhno ga je veselilo nar poslednejshi dela opravljati. Vrednost soje pokore je permirjal pokorshini, in je dobro vedil, de bres pokorshine vse njega djanje nizh nevelja. Satorej je marsikrat rekel: „Klofhtersko shivljenje enako zholnu, v katerim fedezhi se ravno tako naprej pomikvajo, kakor veslarji.“ Tako oistro se je pokoril, de mu sa vse druge rezhi, ktere niso ravno v zhaft boshjo, ni mar bilo. She orodja jedilnize, (jispe v kateri so jedli) ktero je vsak dan, lahko vidil, ni posnal, tudi ne lispha (lepshanja) kapel in altarjov, kjer je navadno molil. Per jedi si ni nikdar sberal, in je pasno vse opustil, karkolj bi pozhutke lahko mikalo. Posvetniga govorenja ni nikdar poslushal, on je malokdaj govoril, nikol pa sam od sebe; sakaj ni se sa vredniga imel, na kteriga bi ljudje mislili, in je shelel, de bi ga svet posabil. Golufijo je sanizhoval, in je jo strup kerfhanfske prostiti imenuval. Sosebno ga je bolelo, kedar so ga hvalili. Vesel je nosil torbo po vulizah Rimfskiga mesta, in je od hishe do hishe v bogajme profil. Ravno tak ga je veselilo, kedar je v kuhnji pomagal, alj v bolnizah (shpitaleh) bolnikom streget. Per vseh teh opravilih je vselej na Jesufovo ponishnost gledal, ki je bil Bog, in se je sa nas toljko ponishal. Uzhil je tudi ob nedelih in prasniki otroke refnize kerfhanfskiga nauka. Zhes vse je vbofhtvo ljubil, in se je varoval kake nove rezhi se poslushiti. Molil je bres nehanja, in sa pre-

mishlovanje je bil tak vnet, da ga je kratko pot kerfhanške popolnomosti imenoval. V teh rezheh je neisrezhenost veselje obzutil; klezhal je, in ni se genil; sakaj bila je njegova duha polna zhafti in shive ljubeshni do svojiga Odrefhenika. Dostokrat je bil v nebesh samaknjen. Vezhkraj je od poboshnostu poln fols bil, posebno pred svetim refhnim Telefam, in kedar je Jesufa per svetim obhajilu prejel. Tri dni je Jesufa, ki se je ponishal k njemu priti, hvalil; in pa sledne tri dni se je v go-rezhi ljubeshni perpravljaj, svojiga Svelizharja, Boga kralja, osdravnika in shenina svoje duhe vredno prejeti. Svezher pred svetim obhajilam je le na to imenitno opravilo mislil, in ni od nobene druge rezhi govoril. Vselej je s go-rezhim ferzam od svetiga refhniga Telefa marnoval, v kterim se je boshja ljubeshen tak ozhitno pokasala. Tudi drugih ferza je s enako ljubeshnijo napolnil, kakorfhina je v njegovim bila vkorenjena. Nar manj fhtirkraj na dan je obiskaval sveti tabernakel. Jesufovo ter-plenje je ravno tako po gostim hvaleshno pre-mishloval. Sosebno je zhaftil devizo Marijo, ki si je jo she otrok sa varhinjo in pomozhnizo svolil. V enaki poboshnostu je tudi zhaftil svete angele, med tem nar bolj svojiga angelza varha. V sazhetku svoje poskufhnje (svojiga noviziata) je tudi snotrajne skufhnjave imel, ktere so pa njegovo ferze she bolj ozhi-ftile. Premaganje teh skufhnjav mu je veliko nebeshkiga veselja perneslo.

Komej je bil sheft nedel Jesuitar, je she flifhal, da so mu ozhe vmerli. To bolezhino je vender poterpeshljivo preneshil, ki je dobro

vedil, de boshja previdnost vse rezhi na sveti prav vlada. Sravno tega je ga tudi spreobrenenje ozheta k poboshnosti, ktero je pred smertjo ozhitno pokasal, mogozhno tolashilo. Svedil je, de je ozhe odtehmaj, kar je fin v Jesuitarski red stopil, sazhel poboshno shiveti in se truditi, sa vse pregrehe, katerih se je morde v shivlenju deleshniga sturil, prav spokoriti.

Ker je sveti Alojz vedno poboshen in pokoren bil, je sam sebe popolnoma premagal. Per sapovedanih opravilih je on vselej prvi bil, in je vse klosterfke postave svesto spolnoval. S svojim strizam — kardinalam Roborejam po imeni — ni bres dovoljenja predpostavlenih nikolj govoril, in ga je hitro perjasno sapustil, kedarkolj je kako drugo dolshnost spolniti imel. Kedar se le Alojsov duhovski voditel (vodnik) — poboshni in uzheni ozhe Hierorim Platua — bal, de bi mu njegova nevtrudliva porsadetva v molitvi lahko na sdravji fhkodvala, mu sapove, naj bi se po jedi s drugimi tovarishmi vred veselil in sprehajal. Tudi mu perpušti, se fhe tiste pol ure radovati, ktera je bila tem perpufhena, ki so per misi stregli. Ker pa vikfhi (ozhe Minister) ni nizh od tega dovoljenja vedel, je Alojza pokregal, sakaj zhes postavo grefhi, in mu sapove se svoje pregrehe, katerih ga je dolshniga imel, ozhitno obtoshiti. Bogliv novinz Alojz je nalosheno pokoro bres vfiga isgovora opravil. Kedar je vikfhi svedil, kako se rezh ima, se je zhudil Alojsovga molzhanja, vender mu je novo kasen (fhtrafengo) napovedal, de bi mu perloshnost dal, si fhe vezh novih saflu-

shkov perdobiti. Kasnoval (shtrafal) ga je pa sato, ker mu je pervolenje vokitela samolzhal. Sveselilo je svetnika, de fo ga savolj drugih toshili in kasnovali, ker je fkos to perloshnost dobil, se loshej vaditi v poterpeshlivofti, krotkofti in ponishnofti. Kedar se je navadil, Boga vfelej pred ozhmi imeti, ni bil nikdar rastrefenih mifel per molitvi. Vedno je tako poboshno molil, de svunanih rezhi ni opasil, fhe menj pogledaval.

Szhafama mu je sazhel shivet pefhati, sato fo mu vse molitve in premifhlovanje, ktere nifo bile v klofhterfki vodbi (regelzi) sapifane, prepovedali. Ta prepeved mu je grosno teshka bila, ker fvojiga poshelenja, se bres nehanja s Bogam pogovarjati, ni smel popolnoma spolniti. Kedar je vedno bolehoval, fo ga predpostavleni v Neapel poflali, de bi se tamo prav popolnoma osdravil. Po dokonzhani pofkufhni je 20. listopada 1587 flovessno obljudo ftoril do smerti Jesuitar oftati. Kmalo potem fo mu tonsuro sbrili, in perve shegne dali.

Kakor hitro je pofvetne vikfhe fhole dokonzhal, se je s vfo marlivoftjo (pridnoftjo) Bogoflovja uzhil. Vftala je pa v njegovi rodovini (shlahti) neka pravda, ktera ga je permorala obifkovanje fhol nekoljko zhafa opuftiti. Horaz od Gonzaga je bres otrok vmerl, in je po sledni volji fvoje Sulfarinfko deshelftvo Vinzentu knesu na Mantovi sapuftil. Mertviga unuk — Rudolf Gonzaganfki je pa terdil, de to darovanje nizh na velja, rekozh: ta grajfhina je zefarjov dar, ki navadno pervimu shlatniku flifhi. Poprafhal je

v tem prepiru tudi zefarja, kateri ni poterdil strizovo slednjo voljo, in je Rudolfu grajšhino dal. Zefarjova beseda ni pravde dokonzhala, ki se ji je vajvoda na Mantovi vstavljaj. Nadvajvoda Ferdinand in drugi knesje so se trudili ju sprijasnit, pa saftonj. Sadnizh fkle-nejo po Alojsa pošlati, kteriga so vsi sa ediniga dershali, ki bi mogel rodvinza sprijasnit. Alojs je bil ravno drugo leto Bogoflovja dokonzhaj, in je na Jesuitarfski grajšhini v Traskati prebival. Tje je prishel ozhe Robert Belarmin, in mu v imeni vikshiga (generala od Jesuitarjov) sapove v Mantavo iti. Sa tovarsha na ta pot so mu dali predpostavleni uzheniga in poboshniga brata (fratra), ki bi vedil fkerbeti sa Alojsovo sdravje. Ta brat je imel oblast, vse odverniti, kar bi Alojso lehkofkodvalo. Popotvanje nashiga poboshniga in v dobrim nevtrudliviga fvetnika je vsem krajam, ktere je obiskal, posebno pa Kastiljonskimu in Mantovskimu mestu neisrezhenokoristno bilo. Komej sta Alojsa njegova rodvinza, ako ravno v pravdo samotana, in eden na drugiga jesna, sagledala, sta se na enkrat vtolashila, in naglo sprijasnila. Mantovfski knes odstopi od pravize, ktero mu je striz po sadni volji dal; Alojsov brat — knes na Kastiljoni — pa posabi na krivizo; sato sta shivela odshimal v pravi perjasnosti. Alojs je tudi vezh drugih, ki so v sovrashtvu alj v pravdi shiveli, sprijasnil. Vse sovrashtvo, ako je tako saftarano in vkorenineno bilo, je miloferzhni in ljubesnivi Alojs fkos svoje besede in djanje saterl. Tudi je veliko starih grefhnikov spreobernil, in je neke teh k pravi poboshnosti

perpeljal. Sosebno je pa v brata Rudolfa vso fkerb obernal. Njegov brat je manj imenitno gospodizhno, kakor je sam bil, možno ljubil, in kedar se je pa bal, svojiga striza Alfonsa od Gonzaga, kteriga dedizh (verb) je mislil enkrat biti, rasdrashiti, se je na fkrivno s njo porozhil. To svedivshi se je sveti Alojs trudil brata poduzhiti, de tako shivljenje ni po boshji postavi, in de ga, ako je ravno oshenjen, Bog nemore sa pravizhniga spoznati savolj pohujshanja, ki ga ljudem fhe smirej daja. Leto pohujshanje ne henja, dokler nebo svoje gospe ozhitno sposnal sa sakonsko sheno. Sravno tega Alojs bratu oblubi vso rodovino (shlahto) pregovoriti, de bo v to shenitvo pervolila, in kar je oblubil, je tudi dershhal. Rudolf je bres fkerbi svoj sakonski stan sposnal, in vse pohujshanje sanaprej odvern timeril.

Kedar je sv. Alojs per svoji rodovini vse poravn timeril, in ji ni vezh potreben bil, se ji je serzhno perporozhil, in se potem v Milan pod timeril, kamor je 22 fufhza 1590 perfhel. V tem mestu se je po povelji svojih predpostavlenih dalje Bogoflovja uz timeril. To delo je posvezhoval v djanju poboshnosti in vfih zhednost, posebno pa ponishnosti. To zhednost fi je v serzu ohr timeril in smirej mnosh timeril, ker je s veseljam per vfaki perloshnosti nar sledne domazhe dela ofkerb timeril. V Milanfkim mestu mu je Bog v molitvi rasod timeril, de se konez njegoviga shivljenja blisha. Svedivshi, de bo kmalo vmer timeril, se je možno vesel timeril, in odftimeril se fhe bolj od posvetnih rezhi odtergoval. V listopadu ravno tega leta fo ga v Rimfko mesto poklizer timeril, naj bi se tukej Bogoflovja popoln timeril

isuzhil. Profil je sa majhino, vofko in temno jifpo, v kateri ni drugiga orodja imel, kakor posteljo, lefeni stol in polizo sa bukve. Pogosto samaknenje, ktero so tudi prizhejzhi pasili, je rasodelo, de popolnoma Bogu shivi. Srezhniga je imenoval, kdor mlad vmerje, ker so poprej s Bogam sedini.

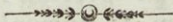
V leti 1591 je kushna bolesen v Rimi veliko ljudi pomorila; satorej se Jesuitarji s svojim dnarjam bolnizo (shpital) postavili sa vboge bolnike. Letem so oni po isgledu svojiga vikfhiga (generala) ljubesnivo stregli. Med njimi je pa fosebno Alojs nevtrudljivo sa bolnike fkerbel. O je nje uzhil in tolashil, jim je noge vmival, posteljal in tudi njih oftudne rezhi fnashil. Vezh Jesuitarjov je per ti fsheshi na kugi sholelo, in dopolnivfhi sapoved ljubezni pomerlo. Tudi Alojsa je kushna bolesen sgrabila, in 3. dan fufhza 1591 v posteljo vergla. Vupanje, Bog ga bo sdaj k feshi poklizal, ga je tak mozhno sveselilo, de se prestrafhil, kakor bi bilo to preveliko. Ozhe Belarmin ga je pa potolashil, rekozh: velika gnada je, smert sheliti, ako le to poshelenje nepride is nevoljnosti, ampak samo is ljubezni do Boga. Kedar je bolesen hujfhi perhajala, je on posledne sakramente prejel. Vender je kmalo osdravel, samo mersliza ga je fkos tri mesze trefla iu grosno oflabila. Tudi to ga ni sadershalo se kakor poprej pokoriti, in zlo ob polnozhi vftajati, in kiezhé pred svoto manstro navadno moliti. Kedar je njegov fsheshej to sapastl, mu je bilo terdo prepovedano, ponozhi vftajati. Alojs je vse na tanko spolnil. Tudi sdravitele je veselej vbogal, ino vse

sdravila ako ravno grenke in neprijetne je bres vse nevolje jemal. Enkrat je s svojim spovednikom govoril od frezhe zhloveka, Boga gledati, in potem so je samaknil in zelo nozh samaknen oftal. Mislijo, de mu je v tem samaknenju Bog rasodel, de bo osmi dan po svetim refhnim Telefu vmerl. On sdaj Boga sahvali savolj blishne smerti, in profi eniga duhovniga Jesuitarja, de bi s njim vred hvaleshno molitvo (Te Deum laudamus) molil. Drugimu pa rezhe: Duhovni ozhe! jes bom svet sapustil, in ga rad sapustim. Vtak vezher je s drugim Jesuitarjam sedem pokornih pfalmov molil.

Osmi dan po svetim refhnim Telefu se je vsm sdelo, de se boljsha, in sklenili so ga v mesto Traskati poslati, de bi tam popolnoma osdravil. Alj on je vezhkrat poterdil, de nebo do jutra shivel, in je drugizh sv. posledne sakramente prejel. Na vezher se sbe ni sdelo nevarno, in dva brata (fratra) sta per njemu oftala mu strezhi. Okolj polnozhi sta sapasila, de je bled kakor smert, in de mu je hladen pot na obras stopil, sazhel je vmirati. V vmiranju je bila Alojsova dusha vedno k Bogu obernena, h kterimu je serzhno sdihoval in molil, sadnizh pa te le besede srekel: „Gospod! v tvoje roke perporozhim svojo dusho!“ Kedar je presveto ime Jesusa srekel, je mirno v Gospodu saspal kratko po polnozhi 21. roshenzveta 1591, v tri in dvajsetim letu svoje starosti, in v shestim v Jesuitarfkim redu. Pokopali so ga v Jesuitarfski zerkvi, potlej so pa njegovo truplo v kapelo prenesli, ktero je knes Szipijo Lanzeloti po imeni njemu v

zhaft postavil. Papesh Gregor XV. je svetiga Alojisa od Gonzaga v leti 1621 svelizhanim, Benedik (Bedenik) XII. ga je pa v leti 1726 svetnikom pefihitel. Na Alojsovo profhnjo se je veliko zhudeshov zgodilo.

Poglejmo zhudno mozh vere! — Mlad knes, vesele vupanje fvoje domovine in deshele se odpove preimenitni svetlobi fvojiga shlahtniga ftanu, odrezhe tudi posvetimu vefelji in zhafti, sapuhti bogaftvo in zlo poglavarftvo, se v klofhter sapre, de bi loshej ljubesen boshjo ohranil, in vezhno svelizhane dofegel. — Ali bi bilo kaj drugiga v' ftanu, naf savolj nafhe mehkoshnosti bolj oframotiti, kakor Alojsovi isgled? — Mi tako shivimo, kakor de bi pot v nebefa na naf fhirjej in loshej bil, in kakor de bi mi saftonj dobili, kar fo svetniki tako drago kupili. Urno se spreobernimo, in ne zhakajmo fledne ure, fposnati fvoje smote in se fpokoriti.

Molitev

se perpraviti na vsako nedelo
tega svetiga obhajila.

Ufigamogozhni, vezhni Bogi! glej, jes stopim v ponishnosti pred obras tvoje visokosti, shelim ti to opravilo darovati v zhaft tvojiga svetiga imena, v zhaft ino hvalo presvetiga refhniga Telefa, v spomin terplenja in smerti Jesusa Kristusa, k zheshenju prezhiste devize Marije, ino tudi v zheshenje angelškiga mladenzha, svetiga Alojisa, mojiga varha in isgleda, kteriga si ti na semli s mogozhno milostjo (gnado) oblepfhal, v nebefih mu pa neisrezheno zhaft podelil. Daj mi, o dobrotlivi in vsmileni Bog! po proshni svetiga Alojisa, kteriga sim si pomozhnika isvolil, njegove zhednosti, v djanji posnemati ki jih hozhem prav premishlovati, in se enkrat s njim veseliti v nebefih. Amen.

Ti pa, o sveti Alojs! kterimu v zhaft jes to opravilo (andoht) obhajam, sprosi mi od Boga gnado rasfvetlenja, po kterim jes tvoje zhednosti sposnam;

sprofi mi poboshnost v molitvi, posebno pa gorezho ljubesen per vshivanju pre-svetiga reshuiga Telefa. — Ti daruj moje molitve in djanja vezhnimu Bogu, naj bi zhaft boshjo mnoshile, moji du-shi pa vezhno frezho perdobile. Amen.

Perva nedela.

**Premishluj, kerfhanfka dusha
Alojsovo zhiftoft.**

Oh kako lep je zhift rod! ... Njegov spomin je vezhen; ker per Bogu in per ljudeh hvalo ima (bukve Modroft 4, 1.)

Mifli, de vidish angelfkiga mladenzha, kako lilio, podobo ohranjene zhiftofti v rokah der-shi, in ga flifhati, ki is nebes klizhe: Ohrani nedolshnost. (Pf. 36. 37).

Premishluj:

1. Vifoko zeno zhifte nedolshnosti. — Alojsa imenujemo angelfkiga mladenzha; sakaj on je shivel bres madcscha, enak zhiftim duhovam v nebesih. Nedolshnost ljudi angelam enake sturi, jih zlo, po besedah sv. Basilja, zhes nje povsdigne, ker zhiftoft an-

gelov ne zhuti fkuhnjav; zhlovek se pa mora vedno sa njo vojskovati. Sato so she v starih zhafih tudi ajdje nedolshnost zhaftili, ino devishtvo s posebnimi pravizami obdarovali. Tudi nesframen nafladnesh (nezhistnik) mora nedolshnost tiho zhaftiti, sakaj ona ima nekej nebeshkiga v febi, kar zhloveka verh svetata povsdigne in Bogu blisha. — Sam Bog ljubi zhiftoft. To vidimo na Mariji devizi. Sato pravi sv. Augustin: „Ako se je hotil Bog roditi, se je moral od devize poroditi, in ako je deviza porodila, je morala le Boga roditi.“ Sveti Janes kerstnik, Jesufov napovedvaviz, sv. Joshef, njegov rednik, sv. Janes, med vřim nar ljubesnivřhi uzhenetz Jesufov, — ali niso bili zhifti — nedolshni moshje? — Imel je Jesus med svojimi uzhenzi lakomniga in neverniga, pa nobeniga nezhistiga. Kdo bi is tega nesposnal, de je nedolshnost vřakimu pravimu kristjani potrebna? — Ino glej! kakřhna zhaft in flava je v nebesih sa njo perpravljena „Blagor, pravi Jesus, ki so nedolshniga ferza, oni bodo Boga gledali.“ Zhifti so, po besedah rasodenja svetiga Janesa, nar blishej boshiga sedesha (trona) kamorkolj jagnje gre, ga povsod spremljajo; prepevajo novo pesem, katero nobeden drugi peti ne sna. O velika zhaft nedolshnosti. „Vse karkolj je hvale vredniga, je nizh proti nedolshni dufhi. (Sir. 26.) Oh kako lep je zhift rod! ... Njegov spomin je vezhen, per Bogu ino per ljudeh hvalo ima! Nedolshnost zhloveka nad semljo povsdigne, ga sturi tovarřha angelov in Bogu prijetniga. Is tega lahko vidimo, sakaj je toliko mladenzhov in deviz rajřhi vse muzhenje (martre) preter-

pelo, kakor zhistoft sgubiti; is tega tudi lahko sposnamo, sakaj se jih je toliko bogate in visoke shenitve branilo, de bi loshej imeniten saklad zhistofti ohranili. O angelfka zhednost! jes te hozhem zhes vse zhaftiti in ljubiti! Ti si lep limbar (lepa lilja) zhistofti — ti si paradisha (raja) rosha! O lepfhaj mojo dufho, de bo nebesfkimu sheninu dopadla, kateri med limbarji (liljami) prebiva! —

Premifhluj:

2. Potrebne perpomozhke fvetu zhistoft ohraniti. Ako je ravno sv. Alojs posebno gnado od Boga sadobil, de vezhidel ni bil mesnim fkušnjavam podvershen, in de jih je lahko premagoval, si je vender veliko fkerb dal, nedolshnost ohraniti, ker Jesuf opominja: „Zhujte ino molite, de v fkušnjavo ne padete.“ Na svoje ozhi je tak pasil, de dolgo zhafa fhe kralize po oblizhji ni posnal, per kateri je vender shlahtnizh bil. Kedar je tukej neframen fiviz v prizho Alojsa in drugih mladenzhov nespodobno govoril, je Alojs naglo prezh pobegnil. Ogibal se je posvetniga veselja, in je ojstro pokoril svoj nedolshen shivot s postam in drugimi dobrimi delami. Ljubil je samoto ino tihoto; ogibal se je ljudi, rad se je pa s Bogom pogovarjal, ki mu je bil smirej pred ozhmi. Misil je tudi na devizo Marijo, katero si je mater svolil, in na svojiga angelza varha, kteriga je visoko zhaftil. Tako je zhul in molil, in si ohranil limbar (liljo) nedolshnosti do smerti. Sato saflushi, kteriga zhaftimo varha zhistofti, isgled mladosti, in pomozhnika nedolshnosti. O zhi-

mſti ladenzh! kak ſi ſkerbil ſhlahten ſaklad ohraniti, ki ga zhlovek v ſlabi poſodi s ſeboj noſi! — V reſnizi, kdor ſtoji, naj gleda, de ne pade! — Kdor ſe v nevarnoſt poda, bo v nevarnoſti konzhan. — Le beg ſamore tukej premagati. Zhifoſt je mlada rosha, ktera vſahne, ako ſe je le dotakneſh. — Satorej hozhem zhes vſe ſkerbeti, med ternjam (nevarnoſtjo) tega ſveta limbar nedolſhnoſti ohraniti. Zhuti hozhem na ſvoje ozhi, de ne gledajo nezhemernih rezhi. Svoje vuſheſa hozhem ſamaſhiti, de ne poſluſhajo preſhnih marnj. Prezh od mene kvantanje, poſhreffnoſt, giſdoſt, in vſe poſvetno veſelje. Hozhem ſe vſelej hudobniga tovarſhtva kakor ſtrupne kazhe ogibati. Moja tovarſha naj bota vſelej framoshlivoſt ino ſtrah. Povſod naj me miſel ſpremluje, Bog me vidi in moj angelz varh je per meni Ti pa, o Bog! perjatel nedolſhnih duſh, ki ne le djanje ſo-diſh, ampak tudi v ſerze gledaſh, ne perpuſti, de bi te jes po nezhiſtih miſlih kdej raſſhalil! Tebi darnjem ſvoj ſhivot in ſvoju duſho po zhiſtih rokah preſvete devize Marije, moje varhinje. Tebi ſe darujem po proſhnji angelſkiga mladenzha Alojſa, ki ſim ſi ga pomožnika iſvolil. Terno obljubim, de hozhem do konza ſvojiga ſhivlenja nedolſhno in zhiſto ſhiveti. Amen.

(Moli ſheſt ozhenafhov in ſheſt zheſhenih Marij v zhafſ ſvetih let, ktere je ſv. Alojſ v Jeſuitarſkim redu ſhivil.)

Molitev

sa dar z hiftosti.

O sveti Alojs, angelski mladenzh!
 ki nisi nikolj beliga oblazhila kerstne nedolshnosti s smertnim greham ognusil, in ki si limbar z hiftosti bres makesha vedno ohranil! Profim te, sprofi mi gnado od Boga, de Gospodu v zhistim shivoti flushim, in s nedolshnim ferzam dopadem. Ne dopusti, o isvolenni varh z hiftosti! de bi jes od nezhimerniga sveta sapelan svojo nedolshnost s kakim greham kdaj ognusil. Uzhi me po isgledu tvojiga svetiga shivlenja, moje ozhi, moje vushesa in moj jesik fkerbno strahovati, se nevarnih, greshnih perloshnost varvati, tako shiveti, kakor pred ozhmi vse videjozhiga Boga. Perporozhi me pa tudi, o sveti Alojs! prezhisti devizi Mariji, tvoji in moji materi; perporozhi me sadnizh vshim nashim svetim angelam varham, s kterimi vred se pred boshjim oblizham veselish. Bodi moj proshnik ino varh, dokler moram v fkuhnjavah mesa na semli shiveti, de bi shivlenje v nedolshnosti dokonzhal, in enkrat v tvoji drush-

bi novo pesem pel, ktero le zhifti peti snajo. Amen.

Druga nedela.

Premisfhlovanje.

Alojsove pokore.

Kteri so Kristusovi, so svoje meso s grehmi ino poshelenjam vred krishali. (Gal. 5, 24.)

Premisfhluj, kak sveti Alojz she mladenzh tudi v mersli polnozhi is postele vstane, moli, in svoj nedolshni shivot ojstro kasnuje. Kaj se je vender pregreshil, ker tako ojstro pokoro dela? —

Premisfhluj potrebnost pokore.

1. Pokora je kasen (shrafiga) savolj grehov. „Ako hozhesh, de te Bog ne kasnuje (shtrafuje), sam sebe kasnuj govori svet Augustin. Greh mora kasnovan biti, alj od tistiga, ki je greshil, alj od tistiga, super kteriga je greshil, alj na tem svetu fkos pokoro, alj pa enkrat na unim v ognji. — Kristus je sfer s svojo smertjo na krishi na nas popolnama sadohti sturil, vender nas njegova smert ne odveshe od dolshnosti, se pokoriti, kolikor samoremo; sakaj Kristus sam govori: „Ako ne sturite pokore; bote vfi pogubljeni.“ To je svetiga Alojza spodbodlo, se she v mladosti ojstro pokoriti, sakaj dershal se je sa eniga

nar vezhih grefhnikov. Per prvi spóvedi je od shaloſti omedlel, in neka dva pregrefhka otrozhje nesavednoſti je veſzhaſ ſvojiga ſhivlenja britko objokoval. Akoravno ni nikolj ſmertno grefhil, ſe je vender ſhe v prvi mladſti filno možno pokoril. On je vedno na ſvoje pozhutke zhul, vedno poboshno moil, ſe oſtro poſtil, ſe bižhal (gajſhlal), je na terdi poſteli leſhal, poſebno je pa vedno ſerzhno grivingo obzhutil, veliko ſols prelival, in tako neprenehama pokoro delal. Premifhlujmo ſraven tega njegovo ſnotranje terplenje, ſ kterim Bog ſvolene obifhe. Lehko vidimo, de ſveti Alojs ni bil ſamo eden nar vezhih pokornikov, ampak tudi, kakor ſveta Magdalena od Pazis terdi, en ſvetnik, ki ſe je iſ ljubeſni do Boga ſkrivno mužhil (martral).

Oh, nedolſhen ſe je tako pokoril, kaj moram jes grefhnik ſturiti? — Reſ je, de ſe memore vſak zhlovek ktaki ſvetoſti povſdigniti; vender ſe mora vſak pokoriti, in ſam ſebe kaſnovati, de ga ne bo Bog koſnoval. Straſhno je, v roke ſhiviga Boga priti. O Goſpod! bodi mi grefhniku miłoſtliv! — Sklenil ſim: ſdaj ſazhnem pokoro delati! Hozhem ſvoje meſo krotiti ino ſvoj ſhivot, ſtrahovati, de bo moja duſha ſvelizhana. Ako ravno ſim preſlab Alojſovo oſtroſt v pokori naſledovati (poſnemati), vender hozhem ſ boshjo gnado ſvoje grehe obſhalovati, in jih objokovati. Ozhe! grefhil ſim vnebo ino v tebe. Kdo da vode moji glavi, in mojim ozheſam obilno ſols, de jokam nozh in dan! — Sdaj na tem ſveti, o Goſpod! reſhi! ſdaj ſhgi in ſdaj ſbodaj, le v vezhnoſti mi vſmilen bodi. —

Premišluj potrebnost pokore:

2. Pokora je bramba super greh. Grefhnik potrebuje pokore, de svoje hudobije kasnuje; nedolshen se pa pokori, de v greh ne pade. Zhifti ne bo dolgo zhiftiga serza, ako se ne kroti in pokori. Satorej pravi fv. Apostel: „Kteri so Kristusovi, so svoje meso s grahami in poshelenjam vred krishali.“ Poshlenje je svir grehov. Meso se s duham bojuje, in hudobna natura se vpira boshji sapovedi. To hudobno naturo s njenim poshelenjam, nagnenjam in strastjo moramo premagati in strahovati, ako hozhemo, de se dufha lahko boshji volji vda. Od tod isvira dufhni boj, ki terpi do konza shivlenja; satorej je pokore vedno potreba. Vsi svetniki so svoj shivot sa dufhniga sovrashnika sposnali, s katerim se moramo vedno serzhno vojskovati, in ga kakor hlapza ne krotko ampak ojstro strahovati, de ne bo nepokoren in preofhaben (prevseten). Sato so se svetniki smirej trudili, svoje ozhi, svoje vufhesa, svoj jesik, svoj pokuf, vse pozhutke telefa in vse posvetno peshlenje v strahi imeti, mehkushnosti se varvati, in si tudi marfikake dopufhenih rezhi odtergati. Tudi so svetniki vidili, de hudoben svet nafhi spazheni naturi prav d uje, satorei so pred svetam beshali, se nepotrebnih pogovarov, nevarne tovarshije ino nevarniga veselja, tudi gisdosti varvali; ljubili so pa samoto, premishlovanje boshjih rezhi, ino vse forte dela poboshnosti in pokore. Sami sebe so ojstro strahovali, in tudi si persadevali vsaki vides ofhabnosti, nepoterpeshlivosti, poshreshnosti satreti, keda r

jih je flaba natura s takimi fkuſhnjavam mi-
kala. Vſak greh, kteriga ſo ſe morde deleſh-
ni ſturili, ſo naglo in oſtro kaſnovali, ko-
likor oſtrejſhi ſo ſe pokorili, toljko manjſhi
in redkejſhi ſo greſhili. Tako je tudi ſvet Alojs
ſhivel, on ſe je pokoril, kakor nar vezhi greſh-
nik, de bi ſe loſhej grehov varval.

Jes pa — kako ſim ſe doſdej pokoril? —
kako mehhuſhno ſim doſdej ſhivil. Ki ſim bolj
ſa ſvoje telo, kakor ſa ſvojo duſho fkerbel.
Oh koliko graham ſim ſam preloſhnoſt dal,
kedar niſim na ſvoje radogledne (firbezhne) ozhi,
ſvoj ſhlabrav jeſik, in ſvoje poſhrehne vu-
ſta paſil, alj kedar ſim lenimu in mehkushni-
mu ſhivotu prevezh perjenjal! Koljkokrat v
ſvojim ſhivlenju ſim s togoto, ſovraſhtvam in
opravljanjam bliſhniga greſhil, in ſe niſim doſ-
dej nikolj priſadeval, mikanja k nevolji alj
ſovraſhtvu, ino tudi predersne ſodbe ſatreſti!
— kako flabo ſim ſe doſdej vadi, ſam ſebe pre-
magati, ako ravno Kriftuſ pravi: „Nebefhko
kraleſtvo ſe le s ſilo dobi,“ ino: „Trudite ſe
fkos voſke vrata v nebefa iti.“ O Bog! kak-
ſhna je moja pokora! — ker ſhe per vſaki bo-
lezhinzi, ki jo zhutim, per vſakim od zerkve
ſapovedanim poſtu, in per vſaki nadlogi glaſ-
no jezhim. — Pa ſdaj bom ſazhel ſvoj ſhivot
krishati, ſdaj bom ſvoje telo, ki je bilo de-
leſhno tolikih grehov, tudi oſtre pokore de-
leſhno ſturil. Hozhem kratko ſpati in tresno
jeſti, ſe rad poſtiti, in s dopuſhenjam ſvoji-
ga ſpovednika tudi s drugimi pokorami ſvoj
ſhivot kaſnovati. Hozhem na ſvoje pozhutke
paſiti, ſvoj jeſik v berſdah imeti, ſe vſimu
nevarnimu veſelji odpovedati, in ſvoje ſhele

do gisdoſti, jese in nezhiſtoti od sazhetka krotiti. Taka pokora, koliko grehov ſamore odverniti! — Sdaj ſklenem ino hozhem ſanaprej obiln ſad prave pokore perneſti. — Ti pa o Bog! ki nezheſh ſmerti greſhnika, ampak de ſe ſpokori in ſhivi, daj mi gnado, naj ſpeljam ſvoje naprejšetje! —

(Moli ſheſt ozhenafhov in ſheſt zheſhenih Marij.)

Molitev

ſa gnado grivinge ino pokore.

Sveti Alojs, nedolſhni pokornik! ki ſi belo oblazhilo kerſtne nedolſhnoſti ſ dragimi biſerami ſols prave grivinge lepſhal — ſproſi mi od Boga dar grivinge ino objokavanja mojih bres ſhte-tila velikih grehov. Po ſafluſhenji tvoje ojštre pokore ſproſi tudi meni duha pokore, de bi ſe jeſ ſvojih grehov vedno ſpomnil, in jih ſ djanjam prave pokore na ſebi kaſnoval. Tvoj poſt, tvoje ponožno zhuvanje in tvoje pokorne dela naj me uzhé, moj ſhivot ſ poſhelenjam vred kriſhati, vſe ſtraſti promagati, in ſapelivo veſelje ſveta opuſtiti. Podpiraj me ſ tvojo proſhno, de ſovraſhnike ſvoje blagoſti (ſvojiga ſvelizhanja) ſerzhno premagujem, in po dokonzhanim bo-

ji kerfhanfke pokore veniz vezhne zhafti sadobim. Amen.

Tretja nedela.

Premifhlovanje:

poboshne molitve svetiga Alojisa.

Bog je duh, ino kateri ga molijo, naj ga molijo v duhi ino v refnizi (Jones 4, 24.)

Mifli fi svetiga Alojisa klezheozhiga pred tabernakelnam svetiga refhniga Telefa ino v premifhlovanje boshje fkrivnosti vfiga samakneniga.

Premifhlu po isgledu svetiga Alojisa:

1. Kako moramo v duhi moliti. — Molitve svetiga Alojisa ni bila prasno blebetanje (shnablov gibanje), per katerim dufha kaj ne mifli, ferze kaj ne obzhuti, ampak bila je njegova molitev sdihovanje ferza, bila je shiva befeda ljubeshni, od ktore je ferze polno bilo. — She otroka je mati uzhila Boga ljubiti in s njim govoriti, ino zhisto ferze otroka se je hitro s Bogam fprijasnilo. She mladenzh se je navadil, vedno na Boga mifliti, sato je on prizhevzhiga Boga povfod vidil, in ni kaj miflil bres de bi ne bil tudi na Boga miflil. Tako je bilo njegovo shivljenje vedna molitev, ker je u vfim in povfod famo Boga ifkal, kteriga je edino ljubil. Kedar se je she otrok vfi-

mu, kar ni boshjiga, od povedal, ino ozhi, vufhefa in jesik krotil, ni fkorej nikolj njegova molitev rastresena bila. Klezhé se ni genil, je bil vef v Boga samifhlen, ino ni vedil, kaj se okolj njega godi, ker se je vef v Boga samiflil, s katerim se je pogovarjal. Zele ure je pred boshjo martro tudi v mrasi simfkih lozhi klezhal, kakor de bi na semli ne bil vezh. Vſak dan je premifhloval, in to premifhlovanje je kratko pot k popolnomaſti imenuval. Rad je bral shivljenje ſvetnikov in druge poboshne bukve. Poſebno mu je pa ſerze gorelo pred tabernakelnam preſvetiga reſhniga Telefa. Zel obras ſe mu je ſvetil od ljubeshni, kedarkolj je Boga ljubeshni na altarji molil, ſhe bolj pa takrat, kedar je per ſvetim obhajili Jeſufa v ſvoje ſerze prejel. Tri dni ſe je k ſvetim obhajilu perpravljal, in tri dni je ſato Goſpoda hvalil. Serzhno je tudi zhaſtil Marijo, prezhifo devizo, ki jo je v otroſhki ljubeshni ſvojo mater imenuval. Od pervih let je nji v zhaſt vſak dan neke pſalme in roſhenkranz navadno molil. Rad je tudi ſvete angele zhaſtil, bil je ſam na ſemli angelz v zhlovehki podobi, sdaj je ſdruſhen s njimi v nebesh, in vezhno hvali Boga. —

Slo ſe moram framovati, kedar vidim ſvetiga Alojſa ſhe mladenzha s gorezho ljubeshnijo in s sbrano duſho moliti! — Ino jeſ pa fim vef len in mlazhen per molitvi, vef rastresen, ker ſe moje ozhi radovedno okolj paſejo, moje ſerze ſe pa na prasne poſvetne rezhi tveſe. — Kedar s ljudmi govorim beſed ni konza, pred Bogam pa nevem kaj rezhi! Ino ako ravno s Bogam govorim, alj dolgo molim, vender

kje so moje misli? Ali ne sadene tudi mene, kar Bog v svetim pismu pravi: „To ljudstvo mene s ušmi zhaſti, njih serze je pa delezh od mene.“ Uzhi me, o Gospod! moliti — v duhu moliti! Sanaprej hozhem se sbrati pred molitvo, ino na prizhevzhiga Boga shivo misliti. Hozhem svoje ozhi in svoj jesik prav v strahu imeti, de me per molitvi nizh ne bo motilo. Posebno pa bom svoje serze od vsiga posvetniga odvernili, ino Boga zhes vse ljubili, sakaj prava ljubesen dobro ve, kako se s ljubikam prav govori. Dosdej nisim te, o Gospod! ſhe nekolj prav ljubili, sato nisim tudi nikolj prav molili. Hozhem sdaj po isgledu svetiga Alojſa shivljenje svetnikov rad brati, vsak dan premishlovati, posebno pa v tabernakelni presveto refhno Telo obiskovati, ga moliti, inga per ſv. obhajili poboshno prejeti, ino tako ljubesen do Boga v ſebi buditi. Oh koljkokrat prejmem presveto refhnje Telo per ſv. obhajili, pa ſim vender vedno mersel! Od kod te pride? Od tod ker ſe na vshivanje nebeshkiga shenina pre malo perpravlam, ino po vshivanju hitro nanj posabim. To mora biti sanaprej drugazhi. S serzam ino s ušmi hozhem te sanaprej zhaſtiti, in vedno na te misliti. Tudi tebe, o Marija! hozhem ljubiti in kakor svojo mater zhaſtiti. — Sazheti hozhem prav moliti, de bi ſe prav shiveti nauzhi. —

Premishluj:

2. Kako moramo v refnizi moliti. — Molitev is ljubeshni pride. Kdor pa Boga ljubi, tudi njegove ſapovodi derſhi. Ne kdor pravi: Gospod! Gospod! bo v nebesh perſhel,

ampak kdor voljo nebeshkiga Ozheta spolni. Ako hozhefh v refnizi moliti, spolnuj u vseh rezheh voljo boshjo. Shivi po njegovih sapovedih, bodi v katerim kolj stanu. Sveti Alojs je v refnizi molil. Molil je, ker je Bog hotel in kedarkolj je hotel. On ni molil savolj to-lashbe in veselja, ki jih je per poboshni molitvi vezhkrat obzhutil, ampak molil je Bogu na zhaft. Koljkor je mogel, je sakrival svojo poboshnost (andoht) pred ljudmi, in je nar rajshi v samoti molil. On svoje navadne molitve ni nikdar opustil savol lenobe in savolj navelizhanja, pa tudi ni bil svoje glave per molitvi, kedar ga je klizala sapoved predpostavlenih alj okoljshini k drugimu delu. Ravnal se je po nauku svetiga Ignaza, Boga savolj Boga sapustiti. Bres dvoma (zvizla) je tedej vselej molitev sapustil, kedarkolj so ga kam drugam klizali alj predpostavljeni, alj ljubesen do blishniga, alj streshba bolnikov, alj sapovedana sprehaja. Molitev ni nizh fkos to sgubila; sakaj dobro je vedil, de so tudi druge opravila molitev, satorej je vse v imeni boshjim sturil in je vse dela le njemu daroval. Sveto refhuje Telo je le toljkokrat prejel, koljkor-kokrat so mu predpostavljeni dopustili, ino kedar so mu predpostavljeni sapovedali, je tudi zlo svoje pokorjenje krajshal. Dobro je vedil, de prava poboshnost le v ljubeshni in premaganji svoje volje obstoji, ne pa famo v svunanjih opravilah.

Oh kako malo jih je, ki Boga v refnizi molijo! Ali ni morde bila tudi moja molitev dosdaj bolj svunajna kakor snotrajna ino v refnizi? Ali nifim morde v zhafi mislil, de fim

she sato poboshen, ker veliko molitev molim, in pogostim svete sakramente prejmen? Kako je pa per meni s poboljšhanjam? Sraven vse moje poboshnosti (andohti) sim s he smirej kakor poprej jesizhen, prevseten, neme- ren, togoten, neperjasen in len. Ali prava molitev tak sad pernese? — Dostikrat sim is navade molil, dostikrat savolj sam sebe in sa- volj kratkiga zhafa. K svetim obhajilu sim pogostim hodil, de bi me ljudje hvalili. Sha- loften sim bil, ako nisim smel toljkokrat, kolj- kokrat sim shelel, svete sakramente prejeti — ako nisim toljko moliti mogel, koljko se mi je sdelo. Hotel sim le po svoji volji shiveti, sato me je jesilo od molitve k delu iti. Sdelo se mi je, de imam savolj tega fhkodo na du- fhi, ker bi bil vender samogel fkos premagan- je in poterpeshlivoft velik dobizhek imeti. Ve- lika shaleft me je obifhla, ako sim kako mo- litvizo opustiti moral, imel sim pa mirno vest, ako sim svoje dolshnost opufhal, ino nisim svo- jiga blishniga kakor sam sebe ljubil. Oh kako nespametna ino napzhna je bila dosihmal moja molitva! Pa sdaj hozhem sazheti prav shiveti ino prav moliti. Bog je bliso v sim, ki ga kli- zhejo, in ga v refnizi klizhejo.

(Moli sheft ozhenafhov ino sheft zhe- fhenih Marij i. t. d)

Molitev

sa pravo gorezho poboshnost
(andoht).

O sveti Alojs, perjatel molitve,
ki si se zelo svoje shivljenje s Bogam sa-

vuplivo pogovarjal, in po katerim je tvoje ferze vedno hrepenelo; isprosi mi duha molitve in gorezho lubesen do prave poboshnosti (andohti). Uzhi me po tvojim isgledu smirej tako kakor v prizho Boga shiveti, svoje pozhutke krotiti, se pokoriti, in misli per Bogu imeti. Sprosi mi od Boga gorezho ljubesen, naj bi v presveto refhnje Telo vef samifhlen bil, ino naj bi ga po tvojim isgledu v zerkvi vezhkrat obiskal in molil. Posebno mi pa pomagaj, naj bi jes angelski kruh, per katerim si ti na semli vse veselje najdel, prav pogostim k isvelizhanji svoje dushe poboshno prejemal. Perporozhi me prezhisti devizi Mariji, ktero hozhem vsak dan po tvojim isgledu s posebnim svetim opravilam (andohtjo) zhaftiti. Ker pa Bog nozhe famo v besedi in svunanjih rezheh zhefhen biti, ampak molitev v duhi ino refnizi sapove: pomagaj mi, o sveti Alojs! po tvoji profhnji, naj bi jes s poboshnim shivlenjam Bogu dopadel, dolshnost svojiga ftanu svesto spolnil, in ne svojo, ampak boshjo voljo u vsem fturil. Odvmerjem tedej sam sebi ino svetu, hozhem od ljudi posablen le Bogu shiveti; naj bo tudi vse, karkolj fturim alj terpim

Gospodu v dar, ino nar Vikshimu v hvalno pesem, de bi enkrat vreden bil, s teboj, o sveti Alojs! Boga v nebefih vekomaj zhaftiti, Amen.

.Shterta nedela.

Premishlovanje:

ponishnosti svetiga Alojsa.

Vezhji ko si, bolj se ponishuj u vsih rezheh, tako bosh milost per Bogu najshel (Sir. 3, 20.)

Misli si tukej, kako sveti Alojs vprizho svoje rodovine (shlahte) pravizi na kneshtvo to je kralevo gospostvo odrezhe, ktero je njemu per vorojenzu flishalo, ino kako zefarfko ozhitno pismo odrezhenja svoji mu bratu v roke poda.

Premishluj ponishnost svetiga Alojsa.

1. V svunanjih rezheh. Ako ravno je bil sveti Alojs shlahtniga rodu, ako ravno je bil fin knesa, in v blishni shlahti vajvodfke rodovine, vender ni nikolj bil prevseten, ne savolj svojiga shlahtniga rodu, ne savolj bogastva in zhafti svojih starishov, ne savolj kraleve milosti, ki ga je dvorfskiga shlahtnizha sturila. Svojim flushabnikom ni nikolj mogozhno sapovedoval, ampak jih je le pro-

fil, naj bi svoje opravila spolnili. Imel je svoje starishe in uzhenike v veliki zhaſti, ino jih je vſelej naglo vbogal. Ako je ravno s zhaſtjo in bogaſtvam ad mladosti obdan bil, ga vender ni nikolj ne poſvetna zhaſt, ne poſvetno bogaſtvo veſelilo, ker je dobro vedel, de zhaſne rezhi tudi pobošne ljudi v giſdoſt in prevſetnoſt vezhkret ſapeljajo. Bolj ko ſo poſvetni ljudje bogaſtva ino velike zhaſti lakomni, bolj ſe je ſv. Alojs trudil, ſvet ino njegovo kraſnoſt (liſk) ſanizhovati, in kakor ponishen menih v kloſhtri perkrito ſhiveti. Odrezhe ſe tedej pravizi pervorojſtva, vſimu bogaſtvu ino zhaſti, ki ſo njemu ſliſhale, ino klezhe poniſhno proſi vikſhiga (general) Jeſuitarjov, naj bi ga v ſvoj red vſel. Bil je v kloſhtri ſvojim predpoſtavlenim popolnoma pokoren, opravlja nar ſlednejſhi opravila, pomaga v kuhnji, ſtreshe v bolnizah, proſi v bogajme po ulizah Rimſkiga meſta torbo noſe, ſhivi v oſtri kloſhterſki vboshnoſti, molzhe preterpi nedolſhno kreganje in kaſen, ino vſe druge nadloge kloſhterſkiga ſhivlenja.

O ponishnoſt ſvetiga Alojsa, v kak ſram perpravilſh napuh (oſert) oflepenih poſvetnih ljudi! — Viſoka poſvetna zhaſt kaj je drusiga kakor mehuriz na vodi, ki hitro raspokne! Kaj je bogaſtvo, ki duſho vezhkrate v ſiromakſhtvo ſpravi! Kaj je ſhlahten rod, ako ga ſ neſpodobnim ſadershanjam ognuiſh! — O poſvetniki! ſakaj ljubite prasne rezhi? ſakaj po smamu (golſiji) in ſlepariji tak hrepenite? Reſnizhno veliko je, kar naſ povikſhuje pred Goſpodam, ki je perjatel majhnih. Samovoljno ponishanje je prava viſokoſt; ſakaj kdor ſe

fam ponisha, bo povikfhan. Ali se ni fam fin boshji ponishal, ki je vfo svetlobo ino vfo zhaft zapustil, v boshtvu ino sanizhovanju shivil, kakor flednji zhloveshfkiga rodu? Mi pa, ki smo prah, hrepenimo po flavi in zhafti, se jesimo savolj vfkiga rasshalenja in sanemarenja (sanizhovanja), se povsdigujemo zhes druge, ki so nishejfhiga rodu in bolj vbogi kakor mi, smo prevsetni savolj nafhih zhednost, ki jih vender le od Boga imamo, ino po smerti sapustiti moramo. Mi rajshi sapovedujemo kakor vbogamo, smo rajshi bogati kakor firomaki, se rajshi gisdavo (ofertno) kakor ponishno oblazhimo, rajshi imenitne kakor vfkdanje opravila sturimo, rajshi visokost svetahemo in imamo, kakor se nje ogibamo in jo drugim perpuftimo. O kako slepa in prevsetna je nafha pamet! Kde je tedej kristjanska ponishnost? bres ktere ne moremo Bogu dopasti? Ako ne bote ponishni kakor so otrozhizhi, ne bote v nebefa prifhli. O sveti Alojs! odpri nam ozhi, naj bi vender enkrat nafho in zelige sveta nizhvrednost sposnali, ino prav ponishno shiveti sazheli.

Premifhluj ponishnost svetiga Alojsa.

2. V ferzi ino v mislih. Prava ponishnost v tem obftoji, de Boga in fami sebe prav sposnamo. Kdor boshjo nefkonzhno svetost in visokost sposna ino prav premifli, sraven tega pa tudi svojo mladopridnost in svojo nizhvrednost pogleda, o kako se mora sam pred feboj framovati, ker ozhitno vidi, kako malo je vreden, in kako prasno in revno je vse na sveti. Satorej moli sveti Avguftin: daj mi,

o Gospod! tebe prav sposnati, daj mi pa tudi sam sebe prav sposnati. Le to sposnanje, leto obzhutenje svetnikov je tudi sveti Alojs imel. Kedar je on ves samaknjen premišloval neizrezhen velizhanstvo in svetost Boga, kteriga je smirej pred ozhmi imel, je lahko sam sebe sa slabo stvar, sa siromasthka otroka prahu, sa nar vezhiga gresnika sposnal. Sato se je ogibal zhaſti in viſokosti in je dobro vedel, de jih ni vreden. Sram ga jo bilo in ga je bolelo, ako so ga hvalili, ker je vedil, de hvale ne saflushi. Sato ni nikolj od svoje zhaſti govoril, in je samolzhal od Boga prejete gnade; sakaj kaj ima zhlovek, kar bi ne bil od Boga prejel? Ino ako je vse od Boga prejel, kako se sme bahati (hvaliti), kakor de bi si bil saflushil? Sato rej so ga nar manjšhi opravila veselile, ktere so mu predpostavleni naloshili, ker se je med vſim sa posledniga dershal. Nikolj se ni isgovarjal, ako so ga nedolshno kregali alj svarili, ker je miſlil, de se je v mnogih rezheh pregresil. Per spovedi se je s veliko grivingo svojih pregreh toshil, ker jih je sa velike grehe imel. Nikolj ni bil samoglav per opravih poboshnosti (andohti) in pokore, in se je bres dvoma (zvibla) sapovedam svojih predpostavljenih podvergel, ki jih je sa modrejšhi ino poboshnejšhi kakor sam sebe dershal. Nikolj ni per svojih pregreskh obvupal ino dvomiti (zviblati) sazhel, ker je lahko prevdaril, de tako spazhena in flaba stvar vezhkrat greshi. Vse rasshalenje ino vſo krivizo je poterpeshlivo prenesil, ker je miſlil, de je vſiga sanizhvanja vreden. Nikol ni bil v marnju predersen (preglasen) ni

fe bahal s uzhenostjo in poboshnostjo; ampak
 vofelilo ga je, ako so ga drugi nevedniga, ne-
 spametniga in pregresniga imeli, ker je sam
 mislil, de je v rednizi tak. Ako ravno je sve
 njegovo sadershanje ponishno bilo, vender ni
 bilo hinavsko in perfileno. Ni hotil biti poni-
 shen imenuvan, ker sam ni mislil, de je po-
 nishen. Njegova svunanja pohlevnost je is fer-
 za svirala, ni bila tedej na vides, ampak bila
 je refnizhna in shiva. Ali je tudi moja ponish-
 nost tako zhista, tako refnizhna ino ferzhna,
 kakor pohlevnost svetiga Alojsa! — Ref je, de
 se per molitvi vklanjam, na semlo gledam,
 se delam ponishniga ino klizhem s pobitim
 obrasam: Jes sim flaba stvar, sim velik gresn-
 nik! — Ali se pa tudi moje serze ponisha per
 teh besedah? Ali v refnizi mislim, de sim tako
 slab, tako pregreshen? — Kaj? ako bi mi dru-
 gi zhlovek moje grehe ozhitil, ali nisim naglo
 rasferden? Oh, kako ojstro me saboli, ako
 flislim, de drugi kaj hudobniga od mene mi-
 slijo alj govore! she besediza, posableno po-
 sdravljenje alj nepriljudeno imenuvanje, oh ka-
 ko me vse to jesi! Svojih grehov se zhafi ob-
 toshim, de bi me ponishniga imeli, pa se tu-
 di hitro isgovarjam, kedarkol me drugi opo-
 minjajo, ogibam se svarila, rad flislim hvalo
 od sebe in sam se rad hvalim. Pred ljudmi se
 rad spametniga ino poboshniga kashem, sato-
 bom plashen ino jesen, kedar kaj neumniga
 alj slabiga sturim, zhudim se, kako vender
 dushaj, ki tako dolgo poboshno shivi (kakor
 sam od sebe mislim) she more greshti. O gerd
 napuh! she nisim sazhel poboshen biti, ino
 she se sa boljshiga dershim, kakor druge, kte-

ri bolj peredkim presveto refhnje Telo prejemajo. Satorej fim vselej shaloften ino nejovljen, kedarkol moram savolj svojih dolshnosti alj na povelje fpovednika kako poboshnost (andoht), kako pokorenje, alj fsveto obhajilo opuftiti; sakaj miflim, de nifim vezh tako poboshen, kakor poprej. Sebe fposnati bi bilo same prav koriftno, ako bi nebil termoglav in napuhnjen, ki rajfhi fam sebi, kakor dufhnim preddoftavljenim verjamen, ino se rajfhi po svoji kakor po njih volji ravnam. O flepota! moja poboshnost je hinavfka ne pa refnizhna! Hvala Bogu, de jes sdaj svojo smoto fposnam! Sdaj bom sazhel se v ferzi ponishovati, svojo flabofst in pregreffhnost prav premifhlovati, hvale in imenitnosti se ogibati, poduzhenje hvaleshno peflufhati, rasshalenje poterpeshlivo prenefti, svoje fposnanje in svojo voljo predpoftavlenim podvrezhi! — Gospod! kdo fi ti? ino kdo fim jes? — Daj mi, o Bog! tebe ino fam sebe prav fposnati! tebe v tvoji vifokofsti, fam sebe v svoji nifkofsti! tebe v tvoji fvetlofti, sebe v svoji pregreffhnosti! Saref! jes fim prah pred teboj! —

Molitev

sa dar ponishnosti.

O fveti Alojs, lep isgled ponishnosti! kateri fi v fvetlobi dvorniga shivljenja svoje ferze prevsetnosti obvarval, in is ljubefni k Bogu vfo pofvetne imenitnost ino zhafst savergel, de bi v klofh-

tri vboshno ino na tihim shivel, sprofi mi od Boga gnado, de svet ino njegovo prasno bogastvo sanizhujem, in svoje ferze od vfiga, kar ni od Boga, odtergam. Uzhi me tudi sebe sa nizh der-shati, svojo slabost in pregreslnost prav sposnati, kakor si ti sam sebe, ako si bil ravno bogat na zhednosti, sa greslniga sposnal. Profi Boga sa me, naj bi sam na sebe nikolj ne savupal, naj bi se pohvale in povishanja bal, naj bi se poduzhenja in ponishanja veselil. Terdno fklenem po tvojim isgledu, sebe posledniga, nar manjsliga zhloveka, nar vezhiga greslnika imeti, rasshalenje ino saframvanje kakor saflusheno kasen poterpeshlivo prenesti, ino svojim telef-nim in dushnim predpostavlenim poboshno pokoren biti. Hozhem sam na se zlo posabiti, ino per vsih rezheh le Bogu hvalo dajati, kterimu vsa zhaft in hvala slisbi, de bi me enkrat Bog, ker sim se na semli is ljubesni do njega ponishal, v nebefih vekomaj povekshal. Amen.

Peta nedela.

Premišlovanje:

ljubesni svetiga Alojza do blishniga.

Naj bi jes vse zhlovefške ino angeljske
jesike snal, ino bi ljubesni ne imel,
bil bi ko bernezha (donezha) ruda
ino shvenklajozh svonez. (1. Kor.
13, 1.)

Misli si svetiga Alojza med mno-
shizo majhnih štati, ino nje ljubes-
nivo kerfhanfskiga nauka uzhit, alj
pa stojezhiga per posteljah bolnikov,
kako jim perjasno ftreshe.

Premišluj svetiga Alojza ljubesen do
blishniga.

1. V telefnih potrebah. Kedar je
sveti Alojs Boga ferzhno ljubil, kako bi ne
bil tudi blishniga ljubil, ki ga je Bog po svo-
ji podobi vftvaril? Vsi svetniki, fhe zlo tisti,
ki so po volji boshji v samoti shiveli ino pre-
mishlovali, so s mnogoterimi deli blishnimu
pomagali, kedarkolj so voljo boshjo sposna-
li, ino per pokori alj drugih okoljskinah per-
loshnost imeli. Tudi shivljenje svetiga Alojza,
ki je v Jesuitarfski red stopil, kteriga posebna
dolshnost je ljubesen do blishniga, nam lepe
isglede, le te zhednosti posnemati, daja. Kolj-
kokrat si je she mladenzh, ker je poln lju-
besni do blishniga bil, jedi, ktere so mu da-
li, odtergal, de bi s njimi lazhne nafitil! Kolj-

kokrat je on s svojim perhranjenim dnarjam firomakam pomagal, alj pa ljubesnive darove per starisheh alj predpostavlenih sa nje sprofil! Kako prelepo se je njegova ljubesen do blishniga per bolnikah kasala! V leti 1591 je kushna bolesen v Rimi veliko ljudi pomorila; satorej so Jesuitarji s svojim dnarjam bolnizo (shpital) postavili sa vboge bolnike. Letim so oni po izgledu svojiga vikshiga (generala) ljubesnivo stregli. Med njimi je pa posebno Alojs nevtrudljivo sa bolnike fkerbel. On je nje uzhil ino tolashil, jim noge smival, postiljal, in tudi njih oftudne rezhi fnashil. Vezh Jesuitarjov je per ti streshbi na kugi sbolelo, ino med tim tudi svet Alojs, ki je dopolnivshi sapoved ljubezni do blishniga vmerl.

O lepa smert is ljubezni vse da, nikdar ne misli de je veliko dala. Plazhilo ljubezni na tim svetu je veselje, de je blishnimu pomagano, ima pa tudi plazhilo v nebesh; sakaj ljubesen mnogo grehov pokriva, ino kar mi nar manjshimu svojih bratov dobriga sturimo, bo Jesus tako obrajtal, kakor de be bili njemu sturili. Vlak kosarz vode, ki jo blishnimu is ljubezni podamo, bo plazhan. Gotovo bo Jesus per sodbi posebno gledal na vsmileno djanje, ino bo miloferzhnim milost fkasal. Bil fim lazhen, porezhe, ino ste me nasitili; bil fim shejn, ino ste mi piti dali; bil fim bolen, ino ste me obiskali. Vi isvoleni, pojte sem, posedite kraljestvo mojiga ozbeta, ktero vam je od vekomaj perpravleno. O kako veliko plazhilo zbaka na ljubesen do blishniga! Ali naf ne bo to genilo, ljubesen do blishniga v djanju fkasati? Oh koljkokrat fim perloshnost imel svoji-

mu blishnimu pomagati, pa mu nifim pomagat! Koljkokrat bi bil lahko pomagal siromakam is svoje preobilnosti, posebno ako bi bil svoje nepotrebne potrofhke krajshal. Koljkokrat bi bil tudi lahko eniga alj drusiga bolnika rasveselil, ako bi ga bil obiskal, alj perjasno, kako mu gre, poprashal, alj kake polnozhi per njemu zhuval! Koljkokrat bi bil jesvojimu blishnimu kaj dopadliviga in perjetniga lahko sturil, sanj opravi ino mu tako pomagal! O kako isnajdliva je bila ljubesen svetnikov do blishniga! —

Premifhluj svetiga Alojisa ljubesen do blishniga.

2. V dufhnih potrebe. Sveti Alojis ni bil s tem sadovolen, de je sam Boga serzhno ljubil, ampak trudil se je, tudi druge k ljubeshni do Boga napelovati ino jih od grehov odvrazhati. She mladenzh je on s obilnosti svojiga poboshniga serza od Boga in kerfhanfkiiga nauka tako gorezhe govoril, de se jih je vezh per teh svetih popovarah poboljshalo. Otroke posebno pa siromafshke je on samovoljno fkrivnosti vére ino rasne lepe molitve uzhil. To dolshnost je tudi vezhkrat ino s velikim veseljam v klofhtri spolnoval, po isgledu boshjiga Odreshenika, ki je otroke rad k sebi vabil. Ako se je kdo vprizho njega predersnil kaj pregresfniga govoriti, je bil on, fzer bojezh mladenzh, dovolj serzhnen, takiga nesramnesha poduzhiti ino ga posvariti. Kedar je sveti Alojis v Jesuitarfki zerkvi pridigoval, je tako gorezhe govoril, in tako mozho serza poslufshavzov genil, de so spovedniki she tisti

dan dovolj spovedovati imeli. Posebno je tudi imel dar od Boga, sovrashnike smiriti, ino njih pravde dokonzhati. Nobeno sbe tako vstano sovrashtvo se ni moglo Alojsovi pohlevnosti in ljubeshni vstavljati. On je velike greshnike k pravi pokori perpeljal, in vsak shalofien je per ujemu tolashbo najdel. Ino koljko vezh ni pa nedolshniga molitev shivim in mertvim pomagala! —

Saflushlivo je lazhniga nasfititi, pa sbe bolj saflushlivo je, le eniga greshnika poboljšhati, alj saj le en sam gresh odverniti. Ali ni dufha vezh vredna kakor shivot? Ravno sa to so dufhne djanja milofii veliko vezh vredne kakor telefne. Greshnike na pravi pot perpeljati — nevedne poduzhiti — dvcmlivim (zvi-blarjam) dotro svetvati — shalofine tolashiti — sovrashnike smiriti — hodo s dobrim poverniti — sa vse ljudi moliti — o kako veliko zenno imajo vse te djanja ljubeshni? — Poboshna beseda ob pravim zhasu k ferzu greshnika govorjena, o koliko dobriga samore sturiti! Poboshne bukve ako jih komu posodish, pridiga, spoved, ako kteriga k temu spravish, oh kako to lahko dufhi k svelizhanju pomaga! Koljko grehov bi per drugih lahko odvernili, ako bi ne molzhali, in se jih tako deleshni sturili. Koljkokrat bi nevedniga v kerfhanskim nauku lahko poduzhili in tako dobriga kristjana perdobili! Kako saflushlivo bi to posebno per otrozeh bilo! Kakfhno polajshanje bi marlikteri shalofien ino sapushen obzhutil, ako bi ga le milno pogledali, tolashno nagovorili, mu dober svet dali! Ino ako nemoremo prav-nizh pomagati, ali nesnamo sanj vender moliti?

Molitva pa is ljubeshni, oh kako veliko samore per Bogu! Sdaj, o Gospod! sposnam kak nemaren fim dosdaj bil v ljubeshni do blishniga, koliko perloshnost fim samudil, njemu na trupli ino dufhi pomagati. Hozhem sanaprej v lubeshni bolj vnet biti. Napolni, o Bog! moje ferze s' tvojo ljubeshnejo. —

(Moli sheft ozhenafhov in sheft zhefhenih Marij i t. d.)

Molitev

sa duh ljubeshni do blishniga.

O fveti Alojs, isgled ljubeshni, ki fi v postreshbi bolnikov svoje shivljenje ljubeshni v dar dal, ohrani mi po tvojim mozhnim isgledu in po tvoji proshnji duha ljubeshni do blishniga, ktera Bogu posebno dopade. Po tvojim isgledu ne bom nobenimu vbogimu, nobenimu sapushenimu ne roke, ne ferza saperl, ampak veselilo me bo sanaprej, drugim, kolikor mi bo mogozhe, pomagati. Ako fim tudi sam reven, vender hozhem she revnejshim od mene pomagati, ino sebi kaj odtergati, de bi lepo zhednost ljubeshni v djanju fkasal. Moja nar vezhi fkerb naj pa bo, dufhe, ki jih je Jesuf s svojo kervjo perkupil, s molitevjo, naukami ino djanjam, kar mi bo mogozhe, k Bogu perpelovati. O fveti Alojs! sprofi mi

shivo ljubesen, de nobene perloshnosti ne samudim, drugim, tudi svojim sovrasnikam in shalnikam na trupli in duhi dobrote skasovati, vsem poslushiti, jim perjasen, ljubesniv in vsmilen biti; tako smem vupati, de bom tudi jes per Bogu vsmilenje najshel, ino s tistim vred, kateri Boga in svojiga blishniga resnizhno ljubijo, vezhno plazhilo sadobil. Amen.

Shesta nedela.

Premishlovanje:

stanovitnosti svetiga Alojza.

Kdor do konza stanoviten o'tane, bo svelizhan. (Mat. 10, 22.)

Misli si kako sveti Alojz svoj od Boga porozhen sklep, v duhovski stan stopiti, svojimu ozhetu odkrije, kateri se savolj tega rasferdi, ino mu ojstro kasen shuga. Sveti mladenzh pa na to bres s'trahu prav ponishno odgovori, dega bo mozhno veselilo, is ljubesni do Boga kaj terpeti.

Premishluj svetiga Alojza stanovitnost.

1. V svoji poboshnosti (andohti) ino pokori. Nobena gnada, pravi sveti Au-

guſtin, ni bolj potrebna, kakor gnada ſtano-
vitnoſti; ſakaj ona ſapopade vſe druge gna-
de, in bres nje ſo vſe druge nizh. Kaj poma-
ga pobošhno ſhivljenje ſazheti, ako niſmo v
njem ſtanovitni. Kaj pamaga neko zhaſa po-
koro delati, ako je nedokonzhamo. Lehko je
en den, en teden, en meſenz alj eno leto ſe
pokoriti, pa teſhko je do konza ſhivljenja v
pokeri ſhiveti. Hudizh ſe ne boji ne pobošhno-
ſti ne pokore, ki jo kaſhemo, boji ſe pa ſta-
novitnoſti v nji. Satorej on marſktere pergana-
ja, naj bi ſe s molitvami in pokornim djan-
jam preobloſhili, ker na tako viſho, vupa,
de bodo k malo v ſvoji perſadetvi opeſhali.
Koljko jih je tudi, ki ſo neko zhaſa vſi vneti do
pokore, kmalo pa mehkushni kakor poſvetni
ljudje poſtanejo, ki ſe doneſ ojſtro per kruhi
ino vodi poſtijo, jutro pa v poſhreſhnoſti gre-
ſhé; ki ta teden vedno molijo, drugi teden pa
ſkorej vſo molitev opuſté. Taka zhudna neſta-
novitna pobošhnoſt ni nizh drusiga kakor ſlepota
in greh. Svetiga Alojſa pobošhnoſt je bila vſa
drugazhna. Kakſhno ſtanovitnoſt vidimo v nje-
govi pobošhnoſti ino pokori! Sedem let ſtar je
ſhe ſklenil, vſak dan duhovſko opravilo v
zhaſt preſvete Devize moliti, ſedem pokornih
pſalmov ino vezh drugeh molitev klezhé opravi-
viti, in opravilo teh molitev je on do konza
ſhivljenja ſpolnoval. Tudi mersliza, ki ga je
oſemnajſt meſzov treſla, ga ni mogla odver-
niti od te pobošhnoſti; ſam ſvoje ſluge (poſte)
je v bolesni vezhkrat povabil s ſeboj moliti na-
vadne molitve. Tudi na ſmertni poſtelji je pro-
fil, de ſo navadne pokorne pſalme per njem
molili. Ravno tako na tanko ino poredama je

tudi svoje pokorenje opravljaj, ino le pokorshina do predpostavlenih ga je genila de je svojo ojstroft v pokori pomanjšhal.

Lepi isgled svetiga Alojisa kako koristen nauk mi on daja! Kaj je potrebnejši kakor stanovitnost? Oh koljkokrat sim se v njo pregrešhel! Dostikrat sim si samoglavno ino ošhabno persadeval moliti ino poboshen biti, tako de sim skorej opešhal. Tudi sim se pokoril zhes svojo mozh ino soper dolshnosti svojiga stanu, pa to je le kake dni terpelo. K malo sim opešhal, ker mi je pokora preteshka, molitev pa soperna bila. Ta napzhnost me je pa tako smotila, de sim v nevarnosti bil, vsi poboshnosti odrezhi! Doneš se mi je sdelo, de sim poboshen, jutro sim pa bil kakor poprej ves pefveten zhlovek! Dokler me je molitev tolashila ino veselila, sim bres konza molil; ako mi je pa bila ostudna in in soperna, sim se ji naglo odrekel, in si mislil, de nizh ne velja. Nisim tedej v svoji poboshnosti stanoviten; hozhem pa sanaprej stanoviten biti. Hozhem po svetu svojiga spovednika sazheti pametno shiveti, in tega shivlenja nikdar ne sapustiti. Ne bom prevezh oblubil, pa kar obljubim, hozhem stanovitno dershati ino spolniti. Daj mi, o Bog! gnado stanovitnosti! —

Premišluj stanovitnost svetiga Alojisa:

2 V svojim poklizu (stanu). Kakor je sploh potrebno, nam svestim vstati v boshji flushbi, tako je tudi posebno potrebno, si tisti stan isvoliti, v kteriga nas je Bog poklizal, svet sapustiti ino v klofhter stopiti. De ga je

refnizhno v ta stan poklizal, prizhuje: njegovo snatranje, poshelenje ki mu ga je Bog obudil; to prizhuje: dovoljenje spovednika, kterimu je sveti Alojs serze odkril. Alojs svoj fklep ozhetu odkrije; pa kak bran, kako shuganje jo moral sato flifhati! Ozhe si je hotil svojiga pervorojeniga fina korajshniga vojshaka ino zhaftitliviga posvetniga knesa isrediti; fin pa sheli v klofhtri mirno shiveti. Trudi se ozhe mladenzha s potovanjam in tovarshtvam na svet natvesiti, fin pa ishe, kar je mogozhe, famoto in molitvo. Posvetni ino duhovski gospodje vifoko rojeniga stanu so si persadevali, Alojsa od njegoviga fklepa odverniti, on pa stanoviten oftane, in se ne da odverniti. Pervolil mu je ozhe, si stan svoliti (v klofhter stupiti), vender ga je tega pervolenja dvakrat grivalo. Ta terda skufhnja je vezh let terpela, dokler je stanovitnost mladenzha premagala, ino ozhe mu rezhe: Pojdi kamor te Gospod klizhe; Bog daj de frezhno shivish!

Sdej je Alojs hitro svet sapustil, ino v Jesuitarfki red stopil. Najdel je tukej nove teshave, ki so v klofhtrih navadne. Alojs jih je pa serzhno preterpel, ino je ob kratkim plazhilo svoje stnaovitnosti sadobil. V kratkim je on zhasno dokonzhal, ino je v fhestim letu svojige klofhtersfkiga shivljenja v nebesa vset bil. Kdor je do konza stanoviten, bo svelizhan. Blagor vřim tistim, kteri v flushbi boshji ne na drugi kakor na od Boga odlozhen pot stopijo. Lehko zhlovek pravo steso sgreshi, ako on per svolenju stanu ne poslufha na glaf boshji, ampak se po svojih hudobnih sheljah, alj po nespametnih besedah ljudi ravna. Koljko jih je

vse svoje shivljenje nefrezhnih postalo, ker so se nezhistosti, bogastvu ino posvetnimu veselju, ki kratko terpe, vdali, namest de bi bili Boga postufhali, ki jih je na boljshi pot vabil! Vlak ima od Boga posebne darove, eden sa to, drugi sa uno. Rasni so stanovi na svetu, ino is vlakiga imamo svetnike. Vesele so v nebeshih svete devize ino vdove, sveti sakonski ljudje, sveti vojshaki, sveti menihi, sveti posli ino kmetje, mestnizhani, duhovni, knesi, ino zeferje. Naj si vsaki tisti stan svoli, k kterimu ga je Bog poklizal, ino bo lahko poboshno shivel. Naj si nobeden vezh ne naloshi, kakor nesti samore; sakaj le malo jih tako popolnoma shivi, kakor so duhovni ino menihi shiveti obljubili. Nadlog ino teshav naj se nobeden ne v strafhi, kdor sposna, de ga je Bog ktem poklizal. Stanovitnost s boshjo gnado vse premaga. Ako je kdo od Boga vkasan stan svolil, naj v njem ostane, ino naj se ne puhti od sladkiga sveta, od mesa ino hudizha sapeljati. Ako she kdo sna biti bres boshjiga pokliza, v kakim stanu, ki ga sapustiti nemore, naj poterpeshlivo v njem shivi, naj voljno svoj krish nese, ino naj se is ze le dushe trudi dolshnost svojiga sdajshniga stanu spolniti, ino nikdar ne misliti na nedovoljnost. Dobro ino stanovitno voljo bo Bog gotovo blagoslovil (shegnal), stanovitnost do konza bo pa nebeshki venez sadobila. —

(Moli sheft ozhenafhov ino zheshe-
nih Marij i. t. d.)

Molitev

sa gnado stanovitnosti.

O sveti Alojs, isgled sveste stanovitnosti, ki si s terdnim ferzam Bogu flushil, ino duhovskimu stanu do kouza shivlenja svest ostal; sprosi mi od Boga dar stanovitnosti, de bi pot svojiga svelizhanja, ki sim jo s njegovo gnado nastopil, frezhno dokonzhal. Is ferza obshalujem svojo dosdajno traglivoost in nestanovitnost v dobrim. Griva me pa tudi svojiga napzhuiga persadevanja, ki me je dostikrat flepilo. Hozhem tedej sanaprej, po ftesi iti, ktero mi Bog kashē, ino od nje ne na levo, ne na desno odstopiti. Sprosi mi, o sveti Alojs! boshjo voljo sposnati, in to sturiti, kar mi Bog sapove. Tvoja mogozhna profhuja naj mi tudi ferzhnost ino krepost sadobi, vso protivnost in teshavo premagati, ino dolshnost svojiga stanu, v kteriga me je boshja volja ino dopufhenje poklizalo, svesto spolniti, ino tako do konza stanoviten ostati, de vezhno svelizhanje dofeshem. Amen.

Juterna molitev.

V imeni Boga Ozheta, ino Sina, ino fvetiga duha. Amen.

O presveta Trojiza! molim te, zha-
stim ino hvalim te v ferzu in s vuftmi.
Jes te sahvalim, o nebefki Ozhe! ki
fi me ftvaril; jes te sahvalim, o Sin
boshji! ki fi me s tvojo drago kervjo
odrefhil; jes te sahvalim, o fveti Duh!
ki fi me per fvetim kerfti ozhistil, ino
k pravi svelizhanfki veri poklizal. O
presveta Trojiza! o edini Bog! kak ne-
isrezheni miloft in guado ti meni vbo-
gimu grefhniki vfak dan fkasujesh! Tvo-
ja miloft me je to nozh v shivlenju ohra-
nila, v kateri je marfiktera dufha, ki tvo-
je boshje velizhaftvo ni tolikokrat in tak
slo, kakor jes, rasshalila, v sodbo po-
klizana bila, ino morde je she sdaj ve-
komaj nefrezhna. Kako te hozhem, o
moja nefkonzhna dobrota! sahvaliti, ker
fi mi nov dan podaroval, ki ga k sve-
lizhanju fvoje dufhe lahko obernem? —

O ljubesnivi Ozhe! naj ti bo ta dan
darovan! Pervo hrepenenje ferza fe k
tebi ljubesnivo vsdiguje. Darujem ti svo-
je truplo ino svojo dufho, vse fvoje po-
zhutke in mozhi, vse, kar imam, naj

tvoje sveto ime zhaſti. Miloſtливо vsemi dar, ki ti ga s daram tvojiga edinrojeniga Sina vred darujem. Kdaj ſe bom, o dobrotliv Ozhe! vredniga ſturil, pred tvoje oblizhje priti? — Nizh drusiga ne na nebi, ne na ſemli ne ſhelim kakor tebe, ſakaj ti ſi Bog mojiga ſerza, ti ſi moj del na vekomaj! O ti nar ſladkejſhi Jeſuf! ki ſi ſazhetek ino konez, pot, reſniza ino ſhivlenje! glej! ſdaj ſi na- prej vsamen po potu tvojih ſapoved hodi, ino vſe ſturiti, kar ſe poboshni- mu kriftjanu ſpodobi, poſebno pa to po- boshno opravilo (imenuj eno poſeb- no opravilo alj zhednoſt) ſturiti, ino v ti zhednoſti... ſe vaditi, obljubim. O Jeſuf! moje vupanje ino moja ljube- ſen! ſhelim ſdaj ino vſelej, kolikokrat dahnem, kolikokrat ſe moje ſerze ga- ne, tebe ljubiti, zhaſtiti ino hvaliti. Podpiraj mojo voljo! Nizh drusiga ne ſhelim kakor, de bi ſe vſe moje beſede ino djanja po tvojim imeni ſpolnile. O ſveti Duh! tolaſhba ino pomozh moje duſhe, pomagaj mi, de vſe ſkuſhnjave ſerzhno premagam. Ali hozhem ſpet ſvo- jo duſho iſ ljubeshnivih rok ſvojiga Boga po ſili vſeti, ino jo peklenſkimu ſovraſh- niku iſdati? Ali hozhem ſpet vedezhe ino

radovoljno ta greh (imenuj ga) sturiti? O kolikokrat sim še v va-nj padel! Donef pa terdno fklenem: hozhem se poboljšhati. Daj mi, o sveti Duh! k temu mozh ino krepkost. —

O presveta Trojiza! Ozhe, Sin ino sveti Duh — edini Bog! Dodeli mi tvoj vfigamogozhen blagoslov, rasvetli mojo nevednost, podpiraj mojo slabost! obvarvaj me greha ino vezhne smerti!

Vi pa ljubesnivi isvoleni boshji, profite sa me! Posebno ti, o presveta deviza, bogorodniza Marija, moja ljuba mati s svojim zhistim sheninam svetim Joshesam ino ti moj sveti angel varih, posebno pa tudi vi, moji pomozhniki (patroni) imenuj svetnika, ki ga sa pomozhnika (patrona) imash), podajte mi slabimu svojo mogozhno roko, ino pelite me flepiga na pravo mesto, de bi tudi vse dobro, kar sim donef fklenil, ispeljal Ravno to gnado dodeli, prosim te, vsm mojem perjatlam ino sovrashnikam, posebno pa (imenuj kteriga mislish). Perporozhim se tudi molitvi vsih vernih kristjanov na semli ino shelim vsih svetih mash in odpustikov deleshen biti.

Blagoflovi (shegnaj) me Bog Ozhe, Bog Sin ino Bog sveti Duh! Naj tudi dushe vsih vernih kristjanov po milosti bôshji v miru pozhivajo. Amen.

(Moli ozhenash — zhefhena si Marija — ino vero.)

Vezherna Molitev.

V imeni Boga Ozheta, ino Sina, ino fvetiga Duha. Amen.

O moj dobrotliv Bog ino Gospod! moj stvarnik, moj odrefhenik, moj varih! tebe jes zhaſtim ino hvalim s vsim' svetimi angelami ino isvolenimi; sahvalim te sa vse dobrote, ktere si mi doneſ ino v zelim mojim shivlenju fkasal. Kako ti jih o Gospod! poverniti morem? Truplo ino dushe, ino vse, kar imam, tebi darujem ino se sedinim s Jefusam Kristufam, ino njegovim nefkonzhnim saflushenjam. Pridi, o sveti duh! rasvetli moje ferze s sharkami tvoje vezhne luzhi, de bi vse grehe ino samude tega dneva v shaloſti ſvoje dushe premishloval, jih ſposnal, reſnizhno objokoval, ino se tako s teboj s ſvojo nar vezhi dobroto ſpravil. Vidile ſo tvoje ozhi moje nepopolnoma shivlenje, ino

vse moje pote. Bres shtivila ino velike
 so moje hudobije ino moje pregrehe, po-
 kashi mi o Gospod! moje grehe ino daj
 mi smote prav sposnati! (Sprafhuj vest.)

Glej, moj Gospod ino moj Bog!
 kaj fim ti povernil sa vse dobre, ki
 si jih meni fkasal: Oh, le samo grehe
 ino nehvaleshnost v febi najdem! Kaj
 fim sturil? O kak fim se vender mogel
 predersniti tebe svojiga ljubesniviga
 Ozheta shaliti, ino tvojih bres shtivilnih
 in velikih dobrot posabiti? Tebe fim sha-
 lil, le pred tvojim oblizhjam hudobno
 delal. Vsmili se mene, o Bog! po svoji
 veliki milosti! Sgubil fim se kakor sgub-
 lena ovzhiza; ifhi profim te, mojo rev-
 no dusho ino jo k zhredi svojih isvole-
 nih nasajpeljaj. Sposnam svojo hudo-
 bijo ino njo (... imenuj jo tukej) ino
 vse druge grehe, ki fim jih donef alj
 pred kdaj storil. S sgrivanim ferzam ob-
 jokujem, samo sato, ker fim tebe, o
 Bog! vse ljubesni vredniga shalil! Oh,
 de bi nikoli ne bil grefhil! Odpusti mi,
 nebeski Ozhe! odpusti mi savolj sdiho-
 vanja in fols, savolj terplenja in smerti
 svojiga preljudesniviga Sina nafhiga
 Gospoda in Svelizharja Jesufa Kristufa.
 Ti, o Jesuf! si vse moje vupanje, v tvo-

ji sveti kervi ino v tvojim nefkonzhnim saflushenji naj se omijejo vse moje pregrehe ino hudobije. Isbrifhi nje, ino sadoftnj, kar mi v pokorjenji pomankuje, sakaj ti si jagnje, ki odjemle nafhe grehe.

Ali bom sopet greshil? tvoje svete rane, o Jesuf! sopet ponovil? tvojo predrago sa me prelito kri sanizhval? Sram me je, o Gospod! pred tvoje boshje oblizhje stopiti, nevupam si svojih ozhi k nebesam povsdigniti. Oh, koljokrat fim she pekel saflushil! De she shivim ino vtegnem sa svelizhanje fkerbeti, le od tvoje gnade ino milofti pride! Kaj mi je pa sanaprej fturiti? tebe sopet shaliti? sopet greshiti? Ali ne-bom vender enkrat sazhel, fam febe ino svoje hudobne navade satirati, to hudobno tovarfhtvo (imenuj ga) sapuftiti; te perloshnofti do greha (imenuj jo) se ogibati? Ali mi ne bofh ti, o moj fladek Jesuf! nikdar ljubfhi kakor to pregreshno veselje (imenuj ga).

„Rekel fim: Sdej hozhem sazheti“ (Ps. 67, 11.)

Daj mi, o Jesuf! gnado ino pomagaj mi!

O vi isvoleni prebivavzi nebeskiga Jerusalema, nafhi bratje ino sestre pridite, oh pridite nam na pomozh! posebno pa ti Mati milosti ino savupanje gresnikov! faj ti nobeniga ne sapustish, kdorkolj per tebi pomozhi ishe. O moj svesti angelz varih stoj mi na strani! Sprofite mi tudi vi, moji ljubesnivi pomozhniki patroni (imenuj nje) po vafhi proshuji gnado od Boga, naj bi se vfih grehov, posebno pa (imenuj ga) ogibal, ino naj bi se v vfih poboshnih djanjih, posebno pa, (imenuj ga) vadil. Poterdi, o Bog! kar si sdej v meni dopernesil. (Moli ozhenafh — zhesfena si Maria ino vero.)

Molitve sv. mashe.

Premishluj kaj je Kristus terpel.

Kedar masfhnik perstopijo.

Sturi svoj dober namen, ino sam sebe Bogu daruj. Spomni so poslednje vezherje, ki jo je Kristus v vedni dar ino v dufhni shivesh postavil.

Kako bi Gospodu vse povernil; kar mi je dal? Od sonzhniga is-hoda do sa-

hoda se tebi, o Gospod! zhift dar opravlja.

Ti, o Jesuf! fi vezhni vikfhi mafhnik po redu Melkifedeka; sakaj ti darujesh v podobi kruha ino vina svoje presveto telo ino svojo kri.

O presveta vezherja, v kateri je Kristuf nash dar ino nash shivesh. Refnizhno ker je Jesuf svoje ljubil, jih je do konca ljubil.

Kedar mafhnik pred altar dol stopijo ino tam molijo.

Premishluj kako je Kristuf po sveti sledni vezherji is gore Sion na oljski vert stopil, kamor so ga uzhenzi spremili. Ali bosh mar ti svojiga Gospoda sapustil?

Getovo obljubim, kjerkolj fi ti, moj Gospod! hozhem tudi jes, tvoj hlapez, biti. Gospod! perpravljen sim, s teboj v jezho, zlo v smert iti.

Sa kom ako ne sa teboj, moj Jesuf! hozhem hoditi? Sam ti imash besede vezhniga shivlenja.

Shel bom tedej k altarji boshjimu, k Bogu, ki je moja tolashba ino moje veselje.

Kedar mafhnik per ftopnjah altarja globoko perklonjeni „konfiteor“ ozhitno fpoved molijo.

Mfli fi kak Svelizhar na oljſki gori molí, kak v ſmertni britkoſti na tla pade, ino ſavolj tvojih grehov kervav pot poti.

Kdo moji glavi vode da, ino mojim ozhmi ſols! de bi ſe jokal nozh in dan!

Ozhe! grefhil fim v nebo ino v tebe; niſim vreden tvoj otrok imenuvan biti. O Bog! vſmili ſe mene grefhnika!

Kedar mafhnik k altarji grejo ino ga poljubijo (kuſhnejo).

Premiſhluj kak je Judash ſ poljubkam Goſpoda iſdal.

Ali te bom tudi jeſ, o Jeſuf! ſ poljubkam iſdal — tebe ſa revno blago ino ſa kratko flaſt predal?

Obvari me miſloſtljivo, o nebeſki Ozhe! take hudobije! — Ti, o Jeſuf! fi moja nar vezhi dobrota, moj nar zhiſtej ſaklad, moje nar fladkej veſelje. Kdo me bo lozhil tvoje ljubesni?

Per sazhetku fвете mafhe, ino kedar mafhnik molijo „kirje elej-son“ Gospod vsmili se nas.

Premifhluj kak je Peter is zhloveshkiga strahu Jesufa trikrat satajil, ino kak se je hitro potem, kedar ga je Isvelizhar milo pogledal, sgrivano rasjokal.

O Bog! koljkokrat me posvetni dobizhki od tvojih potov odpeljajo! Koljkokrat te po svojih grehah satajim!

Grefhil fim, o Gospod! ino hudobno sturil pred teboj! Ne savershi me savolj mojih grehov.

Milostljivo na me poglej, o Bog! vsmili se mene, o Bog! vsmile se me.

Per „glorji“ (slava Bogu po vishavah) ako se moli.)

Premifhluj kak so se hudobni Judje Kristufoviga saframovanja in terplenja veselili.

Oh prasno veselje, ki ga nam svet ponuja! Vse je nezhimerno svunaj Boga ljubiti ino njemu flushiti.

Slava (zhast) Bogu po vishavah in mir ljudem na semlji, ki so dobrovoljniga ferza.

V tebi, o Gospod! se hozhem veseliti, ino v tvoji svetosti se radovati!

**Kedar mafhnih na moshki (levi)
ftrani molijo.**

Premifhluj kak fo Kristufa od Anasa do Kajfefha peljali, krivo toshiti, v obras bili ino sapluvali.

Ti, o Jesuf! fi s nebesfko poter-
peshlivoftjo vse voljno prenefil, jes pa
ali ne bom nobene neprijetne besede is
ljubesni do tebe poterpeshlivo ino volj-
no prenefel!

Sapri mi, o Bog! ob pravim zhafi
ufta, ino satisfni mi moje, shnable, de ne
bom grefhil s svojim jesikam.

Sateri, o nar ponishnejfhi Jesuf!
moj napuh. Dodeli mi gnado, de hudob-
ne naklepe svojih fovrashnikov bres jese
ino nejvoljnofti preterpim; uzhi me sa-
framvanje ino sanizhvanje voljno prene-
fti, de bom tvoj prav uzhenz.

Per evangelji.

Pomifli koliko je Kristuf savolj evangelja,
ki ga je osnаноval, terpel, kak fo ga do Pi-
latusha vlekli ino sopet po krivim toshili.

Kak malo fi jes, o Jesuf! besedo
tvojiga evangelja k ferzu vsamem, sa-
volj kteriga fi ti veliko terpel; kako po-
redkim ino nepaslivo ga poslufham, ka-

ko pozhašno ino leno ga spolnujem, ino kako flabo se trudim, ga drugim osnauovati!

Govori, o Gospod! tvoj flushabnik poslusha. Rasfhiri svojo luzh in svojo refnizo, de mi bo tvoja beseda po mojih potah svetila.

Zhuden ino mogozhen je tvoj nauk, kakor ojster mezh sadene ferze grefhnika.

Ljubesnive ino fladke kakor fterd so tvoje besede; dajo pravizhnimu tolashbo ino veselje.

Per veri „Kredo“ (verjem v Boga Ozheta i. t. d.) ako se moli.

Premisluj kako so Jesusa od Pilatusha do Herodesha gnali, ino kako ga je Herodesh, kterimu Kristus poshelen zhudesh odrezhe, kakor brespametuiga, v belim plajshu oblezhniga do Pilatusha nasaj gnati sapovedal. Ali si tudi ti tistih, kteri ne verjejo, ako ne vidijo zhudeshu?

Blagor jim, ki (zhudeshov) ne vidijo, pa vender verjejo. Verjem, o Gospod! pomagaj moji flabi veri.

Serzhno se ti, o Bog! sahvalim, ki si me med miljoni, kteri v temi neve-

re ino v' krivovernosti shivé, k pravi svelizhanfki veri isvolil ino poklizal.

Vud fim prave katolfhke zerkve, v njeni fveti veri shelim, shiveti in vmreti.

Per darovanji (ofervanji) kruha ino vina.

Premifhluj kako voljno se je Kristuf nebesfkimu Ozhetu v dar dal, ino sa na vse preterpel.

Ali jes ne bom tudi perpravlen is ljubesni do Boga kaj terpeti? Moje ferze je perpravleno, o Bog! moje ferze je perpravleno k vřimu, kar tebi dopade.

Tebi jes svoj shivot ino svoje ferze v dar na altar poloshim. Ponishna duřha je tebi dopadliv dar; ti sgrivaniga ferza ne bořh savergel.

Moj Gospod ino moj Bog! jes fim veř tvoj, bodi tudi ti moj.

Kedar mafhnik roke vmivajo.

Premifli kako ři Pilatush roke vmiva, ino svojo nedolřhnost ozhitno pokasati řeli, kedar je nedolřšniga k řmerti krivizhno obřodil.

Koljkokrat tudi jes, o Gospod! le na vides pobolřhnost in zhednost kařhem,

ino prav flabo sa refnizhno snotranjo popolnomaft fkerbim.

Ozhifti me, o Gospod! mojih fkrivnih grehov, ino persanefi fvojimu flushabniku ptuje grehe.

Kedar se mafhnik k ljudftvu obernejo ino pravijo: Molite bratje.

Premifhluj kako je Pilatush Kristufa bizhaniga (gajshlaniga) s ternjam ovenzhaniga (kronaniga) ino v saframlivim fhkerlatnim plajfhu oblezheniga ljudftvu pokasal, rekozh: „Glejte zhloveka.“

O Jefuf! kako bom pred teboj takrat obftal, kedar bofh perfhel fodit shivih ino mertvih?

Obernimi tvoje miloferzhne ozhi v mene, ino vfmili fe me!

Kedar Sveto posvoni (Sanktus.)

Pomifli kako fo Judje, ki fo pred petim dnem Jefufa v vefelim glafam: Hosana (Boga zhivi) posdraveljali, ferdito krizhali: „krishaj ga, krishaj ga.“

O neftanovitnosti zhlovefke! Sdaj s grivanim ferzam sdihujem: na veke ne bom vezh grefhil; pa hitro po tim fvojiga Boga na novizh shalim, ino njegovo ljubesen sanizhujem.

Slab fim, o Gospod! pridi mi na pomozh. Obdershi me na svojih potah, de ne sajdem v smote. Poterdi me v svojim nauku.

Od Sveto posvonenja do povsdigvanja.

Misli si, kako mora Jezus od uzhenzov sapushten, s teshkim krisham obloshen na kalvarfko (mertvalfko) goro iti.

Ali ne bom tudi jes s svojim Jezusom po poti krisha hodil? Saj je sam rekel: Kdor hozhe moj uzhenz biti, naj svoj krish sadene, ino sa menoj hodi.

Daj mi, o Ljubesnivshi moje dushe! daj mi gnado, de bom bres dersnosti s svetim Petram rezhi mogel: Perpravljen fim s teboj v smert iti. Sakaj s teboj, o Jezus! vmreti je pravo shivljenje. Vabi me k sebi, o Jezus! fkos svojo gnado, ino jes bom sa teboj hodil.

Per povsdigvanji. Kedar se povsdigne fveta hostija.

Premishluj, kako so Kristusa na krish perbitiga zelimu svetu v sanizhvanje povsdignili.

Jes tebe, nevidejosh Bog! molim pod podobo kruha. Tebi se popolnoma moje ferze podvershe, po tebi moja du-

ſha hrepeni, ino veſ moj ſhivot klizhe:
 Ti ſi moj Bog! Kdo me more od tvoje
 ljubezni lozhiti?

Glej, o nebefki Ozhe! v obras tvo-
 jiga masilenza Kriftuſa! Odverni tvoje
 ozhi od mojih grehov! Glej tvojiga pre-
 ljubesniviga Sina, nad katerim imaſh do-
 padenje.

Per povſdigvanji ſvetiga keliha.

Premiſhluj, kako je is Kriftuſovih ran
 obilna kri tekla ſa odpuſhanje naſhih grehor.

Jes tebe molim, o ſveta kri, ktera
 ſi bila ſa me, ino ſa vſe ljudi prelita v
 odpuſhanje grehov.

Operi me bolj in bolj mojih hudobij;
 ozhifti me mojih grehov.

To ozhiſhenje je perilo (kopel) mo-
 je bolene duſhe, v to rudezhe morje ſe
 potopim, v ti dragi kervi ſvojiga Sve-
 lizharja ſhelim ſhiveti ino vmreti.

Sa povſdigvanjam.

Premiſhluj temo, ktera je per Kriftuſovim
 krishanji zelo ſemljo pokrila.

Ne verſi me, o Goſpod! v temoto,
 ker je jokanje, ino ſhkripanje ſob. Ob-
 varij mojo duſho vezhne ſmerti.

Vsmili se tudi, o Gospod Jesuf Kristuf! revnih (vernih) dufh, ktere v temni jezhi viz terpé! Naj nje fveti arhangel Mihael k luzhi isvolenih perpelje, ino naj se tvojiga oblizhja, po kterim sdi-hujejo, svefele.

Kedar se moli: „ozhenafh.“

Kakor ima ozhenafh sedem proshenj, tako je tudi Kristuf na krishi sedemkrat govoril. Spomni se sedem besed Krishaniga, ino jih na se ohrazhuj.

Ozhe! odpusti jim, ker ne vejo, kaj delajo. — Ali ne bom jes vfm, ki fo me rasshalili, is ferza odpustil, de mi tudi Bog odpusti?

Resnizhno, resnizhno ti povem: Donef bofh s menoj v nebeskim raji! — O tolashbe polna beseda! de bi jo tudi jes na sadnjo uro flifhal!

Shena! glej svojiga fina! fin! glej svojo mater! — Hvala tebi, o Jesuf! ki si mi tak dobro mater dal. O, de bi pokoren otrok Marije biti mogel!

Sheja me! — shejalo, o Jesuf! te je po isvelilizhanji moje dufhe; ali mar ne bo shejalo moje dufhe po shivi vodi — po studenzi vfih gnad ino dobrot. Kaj

drusiga kakor ti bi me mogel oshiveti v nebefih alj na semlji?

„Moj Boj! moj Bog! sakaj fi me sapuſtil“? Tako tudi jes v terplenji vpijem. Oh, de bi tudi jes ravno tako poterpeshlivoſt imel, kakorſhino je imelo boſhje jagnje! „Dokonzlano je!“ — Saref, hitro mine vſe poſvetno ino zhaſno; hitro je konez terplenja tega ſveta. Blagor temu, kdor do konzhaſtanoviten oſtane!

„Ozhe! v tvoje roke srozhim ſvojo duſho!“ — Naj tudi jes na ſadnjo uro ravno te beſede isrezhem; sakaj tebi, o Bog! shivim, tebi vmerjem, tvoj ſim na veke. Amen.

Kedar maſhnik ſveto hoſtjo prelomijo ino rezhejo: „Jagnje boſhje.“

Premiſhluj kako ſe je Kriſtuſova duſha od trupla lozhila.

Oh, kako bo moji duſhi, kedar ſe bo is tega ſveta lozhila? kedar bo v neſkonzhuo vezhnoſt ſtopila? Vſe ſvoje vupanje ſtavim na tvojo ſmert, o Jeſuf! Tvoja ſmert je moje svelizhanje, moje shivljenje ino od ſmertí vſtajanje. Oh, de bi moja ſmert bila ſmert pravizhniga!

Per svetim obhajili.

Premišljuj kako Jesusa pokoplejo; on si tvoje serze sa svoj grob sheli. Ako ga v sakramentu nepre mešh, sprejmi ga v mislih; obudi shivo poshelenje po Jesusi, ponishno sposnaj svojo nevrednost ino ga prosi, naj on tvoje serze spreoberne, pogostim v va-nj pride, ino v njem kraljuje.

O Jesus Kristus! kako shelim, naj bi moje serze vreden grob tvojiga shiviga telefa bilo. Moje serze tebi odperto stoji, pridi, o Jesus ino prebivaj v meni! Dusha Kristusova posveti me; telo Kristusovo odrefhi me; kri Kristusova napoji me, voda is strane Kristusaoperi me; o dobrotliv Jesus! vslifhi me; v tvoje svete rane sakrij me, od sebe ne lozhi me; hudobniga sovrashnika varij me; na sadnjo uro poklizhi me; k tebi priti pusti me, de te s tvojim angelmi hvalim na veke. Amen.

Per poslednih molitvah.

Premišljuj Kristusovo veselo is groba vstajanje.

Kdaj bom jes, o Jesus kakor ti k vezhnimu shivlenju vstal? Mojo dusho sheja po tebi, mogozhnim ino shivim Bogu; kdaj bom k tebi prishel, ino

pred tvoje oblizhje stopil? Shelim vmreti ino s Kristufam biti.

Kedar mafhnik ljudstvo blagoflovijo (shegnajo).

Pomifli, kako je Kristuf v nebefa shel, ino svoje uzhenze blagoflovil.

Svelizhaj, o Gospod! svoje ljudstvo ino blagoflovi svojo lastnino. Blagoflovi me, o Jesuf ino daj moji dusli mozh, naj se od posvetniga odterga, ino ishe kar je sgoraj (v nebefih), kjer ti moja ljubesen ino moje veselje fedish na desnizi Ozheta. Amen.

Na konzi svete mafhe.

Sprejmi, o nebefhki Ozhe' ta presveti dar, v katerim je tvoj preljubesni vi Sin — nedolshno jaguje, sam sebe tebi daroval. Naj on svojiga nefkonzhniga saflushenja doda, kar moji poboshnosti pomankuje. Sakaj Jesuf je spravo fha nafhe grehe. Amen.

.Spovedne molitve.

Pred spovedjo.

Kdo da moji glavi vode ino mojim ozhmi studenz fols, de nozh ino dan ob-

jokujem svoje breshtivilne ino velike pregrehe, s katerim sim tebe, moj ljubesnivi Jesuf! tolikokrat shalil. Spoznati moram, o moj Svelizhar! de sim ravo tako hudobno, kakor greslniza Magdalena gresnil; vender moje ferze kakor kamen terdo ostane, ino svojih nevarnih ran ne obzhuti. Gospod vdaril je Mojsef s palizo na skalo, ino na enkrat je voda obilno pertekla. Oh, moj Jesuf! vdari tudi ti s svojim svetim kisham na moje kamenitno ferze, naj bi moje ozhi obilne solse prelivale. Rad bi, o Jesuf! s Magdaleno tvoje presvete noge s svojim solsam vmival; rad bi tebi, moja nar viklihi dobrota! ferzhno shaloft pokasal, ker sim te mozno rasshalil. Ker pa to sam od sebe sturiti nemorem, satorej te, o Jesuf! po tvoji neskonzhni ljubeshi ponishno profim, de ti tvoje predrage kervi perloshish, kar moji grevingi ino mojim solsam manka. Profim te, de ti mojo dusho v svoji kervi opereish, de bo tako vsih grehov ino nepopolnomost ozhishena belishi kakor sneg pred tvoje oblizhje stopila. K tvojim svetim nogam, o Jesuf! s Magdaleno vred perbeshim, pred nje poklek-nem, ino is globozhine dushe molim:

O Jesuf! savupanje vseh grešnikov! ne
 savori me od sebe, daj, da tvoje svete
 noge s obema rokama objamem, ino se
 nikolj tebe ne lozhim. Spomni se, o
 moj Jesuf! koliko teshavnih stopinj si
 savolj mene sturil; poglej rane svojih sve-
 tih nog, ki so ozhitne snamaja tvoje
 ljubosni. Ne perpušti, da bi savolj svo-
 jih mnogih grehov pred teboj beshal,
 faj vidish, da me vseh is zeliga serza
 griva. Oh, da bi bil prej vmerl ko sim
 tebe, o Jesuf! o tako možno shalil!
 Hozhem sanaprej rajshi vse perterpeti,
 tudi jeserokrat (tavshentkrat) rajshi
 vmreti, kakor tebe s smertnim greham
 sopet rasshaliti. Milostlivo me tedej, o
 Jesuf! sprejmi: tvoj glas, o dobrotljiv
 pastir! me je povabil, k tebi priti. Glej
 s milostlivimi ozhmi na mene v bogiga
 grešnika. Poglej vso svojo hudobijo
 pred sveti krish k tvojim nogam polo-
 shim, ino te serzhno prosim, naj bi ti
 moje grehe v morje svoje presvete ker-
 vi ino svoje neskonzhne milosti vtopil.
 Terdno sklenem sanaprej tvoje sapove-
 di dershati, ino vse skushujave s tvojo
 pomozhjo stanovitno premagati. Ti, o
 Jesuf! mi pomagaj! Ti, o Jesuf! me
 poterdi, naj sveto spoved vredno opravi-

vim, ino odpufhanje svojih grehov sadobim. Amen.

Po spovedjo.

Moja dufha naj Gospoda hvali ino vse, kar je v meni, naj njegovo fvento ime zhafti! Nikolj ne posabi njegovih dobrot. On tebi vse grehe odpusti, ino osdravi vse tvoje flaboſti. On tebe od ſmerti reſhi, ino te s obilnimi dobrotami daruje. Gospod je miloſtliv ino vſmilen, persaneſliv ino poln dobrót. Njegova jeſa ni bres konzhua, njegovo groſenje ni vezhuo. On nam ni po naſhih grehih povernil, ino nam ni poplazhal po naſhih hudobijah. Sakaj kakorſhina je viſhava neba nad ſemljo, tolkiſhno goſpoduje njegova miloſt s tiſtim, ki ſe ga bojijo. Kakor dalezh je ſonzhni is-hod do ſahoda, tako dalezh on odverne naſho hudobijo od naſ. Kakor ſe ozhe ſvojih otrok vſmili, tako ſe tudi Gospod tiſtih vſmili, ki ſe ga bojé; sakaj on dobro ve, kakſhne flabe ſtvari ſmo mi, on ve, de ſmo prah. Goſpodova miloſt oſtane na vse vekov veke.

Ne perpuſti, o Bog! de bi gnado odpufhanja svojih grehov kdaj poſabil. Tvojo ljubesen ino perjaſnoſt, mir ino

tolashbo dobre vesti hozhem bolj poshtovati, kakor vse drugo, kar bi me lahko v greh sapeljalo. — Shelim sanaprej vreden sad pokore pernesti. Shelim rasno terpljenje tega shivlenja voljno prenesti, de bi se tako svojih grehov prav spokoril. Shelim zhuti ino moliti, de v nobeno skufhnjavo vezh ne pervolim, shelim tudi, o preljubesuivi Bog! per tvoji flushbi ino v ljubeshi do tebe do konza shivlenja oftati. Nobena rezh me ne bo tvoje ljubeshi lozhila. O Jesus! ki si me skos svojo presveto kri po spovednikovi odvesi mojih grehov ozhistil, daj mi svoj nebeski blagoslov, naj v miru grem, ino vezh ne grefhim. Amen.

.Sveto obhajilo.

Molitev pred svetim obhajilom.

Ti, o sveti, mogozhni, nevmerjozhi Bog! hozhesk k meni priti, ino me s svojim lastnim Telesam poshiveti, ki ga je prezhisti Deviza spozhela ino rodila. Ti hozhesk k meni priti, kateri si na krishi vmerl, tretji dan od smerti vstal ino sdaj zhastito vladujesh v nebesih. Nebesa tebe, o Gospod! ne morjo obsezhi, ti pa vender hozhesk k meni

nar bolj v bogi, nehvaleshni ino nevredni stvari priti? Vse nebeske mozhitudi sami angeli niso nize pred teboj, ino jes se predersnem, se tebi, o velik Bog! blishati? Ako bi ravno bil svet kakor Janes kerstnik, bi bil vendar te velike gnade nevreden. Ali pa jes tak vbog gresnik saflusim nar Svetejshiga prejeti? — Bila bi she sa mene prevelika gnada, ako bi me le per tvojih nogah terpel; ino glej sdaj pa me, ako sim ravno savolj svojih grehov smert saflushil, she zlo k svoji misi povabis me tukej med svoje otroke posadish, ino mi smert shgash, ako tvojiga Telesa ne vshivam. Jes ne saflusim, de se mene spomnish, alj mene pogledash, ti pa hozhesh v moje ferze priti? — O Gospod! tega nisim, nisim tega vreden! —

Ker si pa ti vendar hotil v hlevi rojen, ino v jasli poloshen biti, ponishno vupam, de mojiga sgrevaniga ferza ne bosh savergel. Sposnam, de sim nezhist, reven ino ves v grehe sapleten; pa tudi vem, de ti nisi savolj pravizhnih, ampak savolj gresnikov na svet prishel. Ti si Samarianki, ti si Magdaleni ino vezh drugim grehe odpustil; satorej vupam, de bosh tudi meni milostliv. Slo

me griva, ker fim tebe rasshalil, ino od tebe prejete gnade sanizhval. Odpusti mi po saflushenji svoje kervi mojo nehvaleshnost ino nesvestoft. Saref od tebe fimem vse dobro vupati. Ti si sam rekel: „Profite ino bote prejeli.“ Ti sam me vabish rekozh: „Pridite k meni vsi, kateri ste oblosheni, jes vam bom polajfhal. Tukej fim s zelo butaro svojih grehov, ino jih poloshim pred tvoje svete noge. Isbrish jih, o moj Odrefhenik! ino me s dobrotami, ktere si mi obljudil, napolni.

Mozhno hrepenim, ako rayno nim fim vreden, tebe nebeski Svelizhar! prejeti. To poshelenje si ti sam v moje ferze safadil, ki si prishel na semljo ogenj vshgat, ino ki si ferza dveh uzhenzov v Emavs gredejozhnih s svojo ljubesnijo vnel. Kakor jelen k vodi pertezhe, tako jes po tebi hrepenim. Slo me je vtrudila gefhna pot! Moje ferze je prasno ino nesadovoljno vftalo. Le samo ti, moj Bog ino moje vse me sa morefh nasititi. Pridi tedej, moj Svelizhar! moja tolashba ino moja mozh! Oh, kako rad bi te kmalo v svoje ferze sprejel! Pridi, o Jesus! posveti ino ozhisti me, ino nikdar vezh ne pusti mi se od tebe lozhiti.

Moj preljubesnivi Jezus! kako posno fim sazhel tebe ljubiti! Oh, de bi te bil vselej ljubil ino nikolj shalil! Obsהלujem ino studim svoje grehe. Hozhem rajshi vse sgubiti, vse terpeti, rajshi tu di vmreti, kakor tebe prihodno shaliti. Pridi gospod Jezus! le fkoraj pridi! —

Po svetim obhajili.

O Bog ljubezni, isver gnad ino luzhi, moj Gospod ino moj Bog! ti si sdaj v meni gresnim zhloveku. V globoki ponishnosti pred teboj na semljo poklek-nem. Bodi tebi vezhna molitev ino hvala! Moja dusha te zhasti, ino moj duh se tebe veseli, moj Svelizhar! sakaj ti si na mojo niskost pogledal, ino si velike rezhi meni sturil. Kako fim vstani se tebi sa gnado sahvaliti, ki si sam sebe meni v shivesh dal! Vse imam ako tebe imam. O nesapopadliva ljubesen! Kde je pastir, kateri svojim ovzam lastno telo ino kri v shivesh daja? Ti, o Jezus! si dober pastir, ki si dal svoje shivljenje sa svoje ovze, ino ki si namhim dusham nebeshki shivesh perpravil.

Ker si ti sam sebe sa me v dar dal ino se s menoj sedinil, vse mi satorej tudi mene v dar. Darujem ti svoj shivot-

ino svojo duſho, vse ſvoje pozhutke ino mozhi. Perpuſti mi is ljubesni do tebe delati ino terpeti! Ti ſi ſa me vmerl, ino sdaj v meni ſhivſh: satorej tudi jes hozhem tebi ſhiveti ino vmreti. Nar rajſhi bom na te miſlil, ino ne bom nizh drugiga ſhelel, kakor tebe poſnati ino ljubiti. Pomagaj mi, naj povſod tvojo voljo ſpolnim. Karkolj imam je tvoj dar, alj ga mi vsemi, alj ga mi puſti, ako le tebe imam, ſim dovolj bogat.

Pomagaj mi, de grehu, ſvetu ino ſam ſebi bolj ino bolj odvmerjem! daj, de ſtariga zhloveka iſflezhem, poſebno pa greh, (imenuj ga) ino naj po tvojim ſvetim nauku ſvoje ſhivljenje ravnam. Napolni me s ſvojim duham, poſveti moje miſli, ſhelje, beſede ino djanja; ne perpuſti, de bi ſe moje ſerze na poſvetno veſelje, alj na kako drugo ſtvar tveſilo. Tebe, le ſamo tebe hozhem ſana-prej vſelej in zhes vse ljubiti. Pomagaj, de bom od dneva do dneva boljſhi; v pokori ſhiveti, ino frezhno vmreči, je moja edina ſhelja. Sa to gnado te sdaj per ti perloſhnoſti, ker ſi v mojim ſerzi, ponishno proſim. Ti, o nar dobrotlivſhi Jeſus! mi te proſhnje ne boſh odrekel.

Kedar bom nalosheno opravilo dokonzal, kedar ſe bo ura ſmertí bliſha-

la; mi perpušti presvete poslednje sakramente serzhno ino ponishno prejeti. Pomnoshi mojo vero, moje vupanje, mo-
jo ljubesen ino grivingo, oftani per meni,
pomagaj mi s svojo gnado, ino mi per-
pušti, de tvoj svet krish objamen ino v
tvoji ljubesni vmerjem.

Prosim te tudi, o Jesus! sa svoje
starishe, perjatle, dobrotnike ino sov-
rashnike, sa vse neverne ino greslni-
ke. Blagoslovi jih, ino daj vsm svojo
gnado, naj tebi sveto ino pravizhno
flushijo. Daj tudi vsm vernim dusham
v miri pozhivati. Amen.

Litanije

v zhaft svetiga Alojza.

Gospod, vsmili se nas!

Kriste, vsmili se nas!

Gospod, vsmili se nas!

Kriste, slishi nas!

Kriste, vslishi nas!

Bog Ozhe nebeski, vsmili se nas!

Bog Sin, odreshenik sveta, vsmili se
nas!

Bog sveti Duh, vsmili se nas!

Sveta Trojiza, en sam Bog, vsmili se
nas!

Sveta Marija, profi sa naf!
 Sveti Alojs,
 Ti angelfki mladenzh,
 Ti varih kerstne nedolshnosti,
 Ti isgled zhiftofti,
 Ti ojster pokornik,
 Ti isgled ponishnosti,
 Ti ljubitel vboshtva,
 Ti perjatel molitve,
 Ti dar ljubesni do blishniga,
 Ti gorezhi zhastivez presvetiga sa-
 kramenta,
 Ti rejeniz Marije,
 Ti pomozhnik mladosti,
 Ti rasgled duhovnov,
 Ti lepota Jesuitarfkiga reda,
 Ti skrivni muzhenz (maternik),
 Ti varih zhiftofti,
 Ti svetvavez per isvolenju stanu,
 Ti isgled stanovitnosti,
 Sveti Alojs,
 De se v svetim strahu vsakiga greha
 ogibamo,
 De prav zhifti na dushi ino telefu Bo-
 gu flushimo,
 De duha grevinge ino pokorenja sa-
 dobimo,
 De se nezhimernosti sveta varjemo,
 ino jo sanizhujemo,

profi sa nafi

De bomo gorezhi per molitvi,
 De vselej kakor vprizho Boga shi-
 vimo,
 De angeljski kruh pogostim vredno
 ino hvaleshno prejmemo,
 De smo svesti zhaftivzi ino rejenzi
 prezhiste devize,
 De v ljubesni do Boga ino blishniga
 smiraj bolj rastemo,
 De v dobrim do konza stanovitni
 ostanemo,
 Jagnje boshje, ki grehe sveta odjem-
 ljesh, sanefi nam o Gospod!
 Jagnje boshje i. t. d. vflifhi naf o Go-
 spod!
 Jagnje boshje i. t. d. vfmili se naf o Go-
 spod!
 Kriste flifhi naf!
 Kriste vflifhi naf!
 V. Profi sa naf o sveti Alojs!
 R. De vredni postanemo obljud Kristu-
 fovich!

Molitev.

O sveti Alojs, angeljski mladenzh!
 jes tvoj nar nevrednejshi zhaftitel, tebi
 zhiftoft svoje dushe ino svojiga shivota
 perporozhim. Prosim te po tvoji angeljski
 zhiftofti, perporozhi me nedolshnimu ja-

gnjetu Jesufa Kristusu, ino njegovi pre-
sveti materi vseh deviz Devizi ino obva-
ruj me smertniga greha. Ne perpušti, de
bi se s kakim nezhistim greham ognusil,
ampak odverni, kedar me vidiš v fkušh-
njavi alj v nevarnosti greshtiti, od mojiga
serza vse nezhistne misli ino nezhisto po-
shelenje. Sbudi v meni spomin na vezh-
nost ino na krishaniga Jesufa, pomagaj
mi, de globoko v serzi obzhutim strah
boshji, ino napolni me s boshjo ljubesh-
jo, de bi, ker tebe na semlji nasledu-
jem, saflushil se s teboj enkrat per Bo-
gu v nebesih veseliti. Amen.

(Ozhenašh — zhefhena si Marija i. t. d.)

(Papeš Pijus VII so tistim, ki to molitev s ozhenasham ino zhefhena si Marija vred poboshno molijo, odpustek 100 dni dodelili.)

Molitev sa odpustek.

(Ta molitev se vsako nedeljo na konzi opravila moli.)

O Bog ljubeshni ino milosti! jes vupam od tvoje neskonzhue dobrote, de si mi ti per spovedi grehe odpustil, ino vezhuo kasen (shtrašingo), ki sim jo sa nje saflushil, isbrisal. Hvala tebi, o milostlivi Ozhe! ki mi nisi po svojih ojštrosti, ampak po svojih milosti sturil! — Tudi pa vem, de si ti pravizhen Bog, ki

greslnike vezhkrat s zhasnimi kasni pokorish, ino vreden sad pokore od njih terjash. Oh, kako ojstro ino dolgo pokoro bi moral jes sa svoje nefhtivilne ino velike grehe opravljati! — Gospod! ako bosh hudobije kasnoval, kdo bo pred teboj obstal? — Satorej perbeshim k nefkonzhnimu sakladu saflushenja ino sadoftenja svojiga svelizharja Jesufa Kristusa, ino te prosim, o Bog! pomagaj mi vbogimu, pa sgrevanimu greslniku postati deleshnimu svetiga odpustka, ki so ga tvoj namestnik na semlji sa shestnedeljsko opravilo v zhasht svetiga Alojsa is saklada zerkvenih gnad dodelili. Darujem ti, de bi se odpustka deleshen sturil, vse molitve in dela, k tem namenu sapovedane, ino jih sdrushim s terplenjam ino smertjo tvojiga boshjiga Sina, s saflushenjam prezhiste Devize ino vsih svetnikov, de bi mi bili grehi odpustheni ino kasni (shrasinge) samesene.

Perporozhim tudi tebi, o nebeski Ozhe' sveto, rimsko — katolfsko zerkev ino te prosim, de jo v njenih velikih potrebah milostlivo vflisish:

1. O Bog! nar vikshi pastir ino Ozhe vernih! ki si po svojim edinroje-

nim finu Jesufu Kristufu svojo zhaft zelimu svetu pokasal: ohrani ino vladaj svojo sveto zerkev, povsdigni ino rasflavi jo per vseh narodih (ino) perpušti, naj se po zelim svetu rasfhirja — (Ozhenaſh — zhefhena ſi Marija i. t. d.)

2. Vfigamogozhni, vezhni Bog! vſimili ſe ſvojiga ſluſhabnika ino nameſtnika na ſemlji, Rimſkiga papeſha ino tudi vſih ſhkofov, ino maſhnikov, miloſtlivo jih vodi po poti vezhniga ſhivlenja, de ſhelejo s tvojo pomozhjo, kar tebi dopade, ino ſturijo s vſo mozhjo. — (Ozhenaſh — zhefhena ſi Marija i. t. d.)

3. O Bog! ki mir darujeſh ino edinost blagoſlovieſh, daj vſim kerſhanſkim kneſam mir ino pravo edinost, ſkleni njih ferza s ſaveſo ſvete ljubieſni, de bodo ſedinjeni ſa tvojo zhaft ino ſa frezho kerſhanſtva ſkerbeli. — (Ozhenaſh — zhefhena ſi Marija i. t. d.)

4. Vfigamogozhni, vezhni Bog! ki vſe ljudi k iſvelizhanju vabieſh, miloſtlivo poglej duſhe nevernih ino krivovernih, ino dodeli, naj svojo flepoto ſpoſnajo, naj vſe smote ino krivovere ſaverſhejo, ino ſe enkrat vſi narodi s pravo katolſhko zerkevjo ſedinijo. — (Ozhenaſh — zhefhena ſi Marija i. t. d.)

5. Vfmili se, o Bog! duſh vernih
kriſtjanov, ino dodeli duſham ſvojih flu-
ſhabnikov ino fluſhabniz odpuſhanje vſih
grehov, de miſtoſtivo odpuſhanje, kte-
riga ſo vſelej ſheleli, po bogabojezhnih
proſhnjah doſeſhejo. — (Ozhenafh —
zhefhena ſi Marija i. t. d.)

Pefem

v zhaſt ſvetiga Alojsa.

1. Prelepa Lilia zveti!
Is ſamga ſvet'ga raja,
In duh devifhke zhiſtoſti
To Lilijo obdaja.
2. Kdo ſhlahtne lilie ne poſná:
Alojsija mladenzha?
Nedolſhnoſt in pokora ga
Sdaj v ſvetim raji venzha.
3. Prav lepo peſem hozhemo
Alojsiju ſapéti,
V telefí Angelza lepo
V ſpodoſtni zhaſti 'meti.
4. Alojsijus, devifhki zvet,
Nedolſhnoſt ſi ohranil,
Oh bodi tudi nam iſgled,
De naſ boſtr greha branil.
5. Poglej, v koljki nevarnoſti
Pregrehe mi ſhivimo,
Kako vſi rahli in ſlabi
Se lahko pogubimo.
6. Ti v ſveti framoshlivoſti
Se varval ſenze greha,

- Naf pa priloshnost veseli,
 Pregreshniga posmeha,
 7. Do vsmileniga Jesufa
 Ti serze je gorelo,
 Marija tvoja mati b'la,
 Posvetno teb' merselo.
8. Nam pa le serze posheli!
 Veselje tiga sveta,
 Ljubesen sveto pomori,
 V nezhistost naf sapleta.
9. Alojzi, ti se pokoril,
 Pozhutke si strahoval,
 Si molil rad, in se postil,
 Skusnjave vse premagal.
10. Mi greshniki pa pasemo
 Pregreschno truplo svoje;
 Naj nam pomózh premage bo
 Isgled pokore tvoje!
11. Naj se hudoben svet jesi,
 Sovrashi, sapeljava,
 Le bodi Alojzi ti
 Nam luzh in stesa prava.
12. Alojzi, ti nash vajvoda
 Pred nami liljo nosi,
 Od vsmileniga Jesufa
 Pomozh nam ti isprosi.
13. Naj se s tebo vojskujemo,
 V nedolshnosti zvetimo,
 Naj frezhno svet premagamo,
 Se s tebo vese imo.
14. Tam Bogu hvalo dajali
 Pred Jagnetam veseli,
 V nebesih se sprehajali,
 In novo pesem peli.

Kasalo.

	Stran
Predgovor	3
Shivljenje svetiga Alojisa od Gonzaga is	
Jesuitarfkiego reda	5
Molitev se perpraviti na vsako nedelo te-	
ga svetiga obhajila	24

Perva nedela.

Premishlovanje Alojsove zhistosti	25
Molitev sa dar zhistosti	29

Druga nedela.

Premishlovanje Alojsove pokore	30
Molitev sa gnado grivinge ino pokore	34

Tretja nedela.

Premishlovanje poboshne molitve svetiga	
Alojsa	35
Molitev sa pravo gorezho poboshnost	
(andoht)	39

Shterta nedela.

Premishlovanje ponishnosti svetiga	
Alojsa	41
Molitev sa dar ponishnosti	46

Peta nedela.

Premišhlovanje ljubeshni svetiga Alojha	
do blishniga	48
Molitev sa duho ljubeshni do blishniga	52

Shefta nedela.

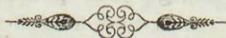
Premišhlovanje stanovitnoſti svetiga	
Alojha	53
Motitev sa gnado stanovitnoſti	58
Juterna molitev	59
Vezherna molitev	62
Molitev svete maſhe	65

Spovedne molitve.

Pred ſpovedjo	79
Po ſpovedjo	81

Sveto obhajilo.

Molitev pred ſvetim obhajilam	82
Molitev po ſvetim obhajili	85
Litanije v zhaſt svetiga Alojha	87
Molitev sa odpufte	90
Peſem od svetiga Alojha	93

Vigred ali spomlad
Ljuba vigred se rodi
In ozvija vse stvari
Lepo ptice pojo
Ono rožice cveto.

2.

Priletijo lastovce
Lepo drobne ptice
In cvercyo prav na glas
Da je zdaj veseli čas.

3.

Pride tudi kukovca
Vsa prijazna ptica
Ona se tudi veseli,
Ker se vse ozilecne.

4.

Zdaj golibar v vrak zleti
In se tudi veseli
Svarniku prepeva čast
Kteri daje zemlji rast.

5.

Prepehca se glasi
In poje Pet peti : "
Zemlje hladna postelja
Je vsa lepa zelena.

Vigred na minula to

Let se približalo

Ravno tako mladost biva

Tu se v starost spremeni

⁷
Ker poletni čas cveti

To v jeseni dozori

⁸
In kve lepe zrelo je

To se zimo shrani se

⁸
Barba proti kraju gre

Lima približuje se

Vse se spravlja mirno spat

Dolge vigredt. opet vstati;

⁹
Ravno tako hitro odleti

Tudi stevilo naših dni

Kar spenja se pokopi

Kar se hiva mezel grob,

¹⁰
Spali bomo le en čas

Grde vigredt. tud se nas

ostati. Plamo, enkrat vira

in novi in venni vigredt.

Stara pored.

Romani.

12

Ma omie romaniu eam

Si pat' v'at' d'ic'at'.

Da kashon v' druge kaje grem

Se mimi k' d'obri orci

2

Se d'ut' p'ajallov lai me

Dolina pe glavica

Chaj romaniu p'asvina le

Chaj v'at' le me spomina

3

Le romaniu mi p'asvina

Se d'ut' v'at' se ostane

Chaj spome se d'obri

P'ajallov p'asvina

Chaj d'ic'at' romaniu

Chaj p'asvina d'ic'at' d'ic'at'

Da se ostane mi spomina

Chaj p'ajallov v' druge kaje

5

Ma omie m'asvina p' kaje

Chaj romaniu v'at' v'at'

Chaj dolina v'at' p'ajallov

Chaj stanovit' v'at'

Chaj d'ic'at' v'at'

Chaj d'ic'at' v'at'

Chaj d'ic'at' v'at'

Chaj d'ic'at' v'at'

Chaj d'ic'at' v'at'

Chaj d'ic'at' v'at'

Chaj d'ic'at' v'at'

Chaj d'ic'at' v'at'

650

709388

+2 add.